ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)

της 11ης Ιουλίου 2014*

«Κρατικές ενισχύσεις — Δημόσια υπηρεσία ραδιοτηλεοπτικών μεταδόσεων — Ενίσχυση που η Ισπανία προτίθεται να χορηγήσει στην RTVE — Τροποποίηση του συστήματος χρηματοδοτήσεως — Αντικατάσταση των προερχομένων από τη διαφήμιση εσόδων με νέους φόρους βαρύνοντες τους επιχειρηματικούς φορείς που δραστηριοποιούνται στον τομέα της τηλεοράσεως και των τηλεπικοινωνιών — Απόφαση κρίνουσα την ενίσχυση συμβατή με την εσωτερική αγορά — Φορολογικό μέτρο που αποτελεί τρόπο χρηματοδοτήσεως της ενισχύσεως — Ύπαρξη υποχρεωτικής σχέσεως προορισμού μεταξύ του φόρου και της ενισχύσεως — Άμεση επίδραση του προϊόντος του φόρου επί του ύψους της ενισχύσεως — Αναλογικότητα»

Στην υπόθεση T-533/10,

DTS Distribuidora de Televisión Digital, SA, με έδρα το Tres Cantos (Ισπανία), εκπροσωπούμενη από τους H. Brokelmann και M. Ganino, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

υποστηριζόμενη από τις

Telefónica de España, SA, με έδρα τη Μαδρίτη (Ισπανία),

Telefónica Móviles España, SA, με έδρα τη Μαδρίτη,

εκπροσωπούμενες από τους F. González Díaz και F. Salerno, δικηγόρους,

παρεμβαίνουσες,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τους G. Valero Jordana και C. Urraca Caviedes,

καθής,

υποστηριζόμενης από το

Βασίλειο της Ισπανίας, εκπροσωπούμενο αρχικώς από τους J. Rodríguez Cárcamo και M. Muñoz Pérez, στη συνέχεια, από τον M. Muñoz Pérez, στη συνέχεια, από τις S. Centeno Huerta και N. Díaz Abad, στη συνέχεια, από τη N. Díaz Abad και, τέλος, εκπροσωπούμενο από τον M. Sampol Pucurull, abogados del Estado,

και από την

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

Corporación de Radio y Televisión Española, SA (RTVE), με έδρα τη Μαδρίτη, εκπροσωπούμενη από τους A. Martínez Sánchez και J. Rodríguez Ordóñez, δικηγόρους

παρεμβαίνοντες,

με αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως 2011/1/ΕΕ της Επιτροπής, της 20ής Ιουλίου 2010, σχετικά με το καθεστώς ενισχύσεων C 38/09 (πρώην NN 58/09) το οποίο προτίθεται να εφαρμόσει η Ισπανία υπέρ του Ισπανικού Οργανισμού Ραδιοφωνίας και Τηλεόρασης (RTVE) (ΕΕ 2011, L 1, σ. 9),

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους O. Czúcz (εισηγητή), πρόεδρο, I. Labucka και Δ. Γρατσία, δικαστές,

γραμματέας: T. Weiler, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 15ης Οκτωβρίου 2013,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την υπό κρίση προσφυγή, η DTS Distribuidora de Televisión Digital, SA, ζητεί την ακύρωση της αποφάσεως 2011/1/ΕΕ της Επιτροπής, της 20ής Ιουλίου 2010, σχετικά με το καθεστώς ενισχύσεων C 38/09 (πρώην NN 58/09), το οποίο προτίθεται να εφαρμόσει η Ισπανία υπέρ του Ισπανικού Οργανισμού Ραδιοφωνίας και Τηλεόρασης (RTVE) (ΕΕ 2011, L 1, σ. 9, στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση). Με την απόφαση αυτή, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι το σύστημα χρηματοδοτήσεως της Corporación de Radio y Televisión Española, SA (RTVE), το οποίο τροποποιήθηκε από το Βασίλειο της Ισπανίας με τον Ley 8/2009, de 28 de agosto, de financiación de la Corporación de Radio y Televisión Española (νόμος 8/2009 της 28ης Αυγούστου 2009, σχετικά με τη χρηματοδότηση της RTVE, *BOE* αριθ. 210, της 31ης Αυγούστου 2009, σ. 74003, στο εξής: νόμος 8/2009), με τον οποίο τροποποιήθηκε ο Ley 17/2006, de 5 de junio, de la radio y la televisión de titularidad estatal (νόμος 17/2006 της 5ης Ιουνίου 2006, σχετικά με τη δημόσια ραδιοφωνία και τηλεόραση, *BOE* αριθ. 134, της 6ης Ιουνίου 2006, σ. 21270, στο εξής: νόμος 17/2006), είναι συμβατός προς την εσωτερική αγορά, δυνάμει του άρθρου 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ.

Ιστορικό της διαφοράς και προσβαλλόμενη απόφαση

2 Η προσφεύγουσα είναι εταιρία εξειδικευμένη στη διαχείριση και την εκμετάλλευση, στην ισπανική αγορά, συνδρομητικής πλατφόρμας ψηφιακής δορυφορικής τηλεοράσεως (Digital +), καθώς και στην ανάπτυξη θεματικών καναλιών.

3 Η RTVE είναι ο δημόσιος ισπανικός οργανισμός ραδιοφωνίας και τηλεοράσεως, στον οποίο έχει ανατεθεί η αποστολή παροχής δημόσιας υπηρεσίας στους τομείς αυτούς, με τον νόμο 17/2006.

4 Ο νόμος 17/2006 προέβλεπε μικτό καθεστώς χρηματοδοτήσεως της RTVE. Δυνάμει του νόμου αυτού, αφενός, η RTVE είχε έσοδα από τις εμπορικές της δραστηριότητες, συμπεριλαμβανομένης της πωλήσεως διαφημιστικού χώρου. Πέραν τούτου, λάμβανε αντιστάθμιση από το ισπανικό κράτος για την εκπλήρωση της αποστολής δημόσιας υπηρεσίας. Τούτο το σύστημα χρηματοδοτήσεως (στο εξής: υφιστάμενο σύστημα χρηματοδοτήσεως της RTVE) εγκρίθηκε από την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων με τις αποφάσεις της C(2005) 1163 τελικό, της 20ής Απριλίου 2005, σχετικά με κρατική

ενίσχυση υπέρ της RTVE (Ε 8/05) (ΕΕ 2006, C 239, σ. 17) και C(2007) 641 τελικό, της 7ης Μαρτίου 2007, σχετικά με τη χρηματοδότηση των μέτρων μειώσεως του προσωπικού στην RTVE (NN 8/07) (σύνοψη στην ΕΕ 2007, C 109, σ. 2).

5 Στις 22 Ιουνίου 2009 υπεβλήθη στην Επιτροπή καταγγελία σχετικά με το σχέδιο νόμου που μεταγενέστερα κατέστη ο νόμος 8/2009. Στις 5 Αυγούστου 2009 η Επιτροπή ζήτησε από το Βασίλειο της Ισπανίας να του παράσχει πληροφορίες επ' αυτού του σχεδίου νόμου.

6 Ο νόμος 8/2009, ο οποίος ετέθη σε ισχύ την 1η Σεπτεμβρίου 2009, τροποποίησε το υφιστάμενο καθεστώς χρηματοδοτήσεως της RTVE.

7 Καταρχάς, ο νόμος 8/2009 προέβλεπε ότι, από το τέλος του 2009, οι διαφημίσεις, οι τηλεαγορές, οι χορηγίες και οι συνδρομητικές υπηρεσίες δεν αποτελούσαν πλέον πηγές χρηματοδοτήσεως της RTVE. Τα μόνα έσοδα από εμπορικές δραστηριότητες που θα συνέχιζε να έχει η RTVE μετά από αυτή την ημερομηνία ήταν η παροχή υπηρεσιών σε τρίτους, καθώς και η πώληση των δικών της παραγωγών (άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο e, του νόμου 8/2009). Τα έσοδα αυτά περιορίζονταν σε ποσό ανερχόμενο περίπου στα 25 εκατομμύρια ευρώ (σκέψη 9 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

8 Εν συνεχεία, προκειμένου να αντισταθμισθεί η απώλεια των λοιπών εσόδων από εμπορικές δραστηριότητες, ο νόμος 8/2009 θέσπισε ή τροποποίησε, με το άρθρο του 2, παράγραφος 1, στοιχεία b έως d, και με τα άρθρα του 4 έως 6, τα τρία επόμενα φορολογικά μέτρα:

— νέο φόρο 3 % επί των εσόδων των επιχειρηματικών φορέων που δραστηριοποιούνται στον τομέα της δωρεάν τηλεοράσεως και 1,5 % επί των εσόδων των επιχειρηματικών φορέων που δραστηριοποιούνται στον τομέα της συνδρομητικής τηλεοράσεως που εδρεύουν στην Ισπανία· η συνεισφορά του φόρου αυτού στον προϋπολογισμό της RTVE δεν μπορούσε να υπερβαίνει το 15 % (όσον αφορά την τηλεόραση ελεύθερης προσβάσεως) και το 20 % (όσον αφορά τη συνδρομητική τηλεόραση) της συνολικής ετήσιας ενισχύσεως της RTVE· κάθε περαιτέρω φορολογικό έσοδο θα αποδιδόταν στον γενικό προϋπολογισμό του ισπανικού κράτους (άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο d, και άρθρο 6 του νόμου 8/2009)·

— νέο φόρο 0,9 % επί των ακαθάριστων εσόδων εκμεταλλεύσεως (εξαιρουμένων εκείνων που αποκτήθηκαν στη χονδρική αγορά αναφοράς) των επιχειρήσεων παροχής τηλεπικοινωνιακών υπηρεσιών που εδρεύουν στην Ισπανία, είναι καταχωρισμένες στο μητρώο επιχειρήσεων του ισπανικού ρυθμιστικού φορέα στον τομέα των τηλεπικοινωνιών και παρέχουν γεωγραφική κάλυψη στο σύνολο της επικράτειας της χώρας ή περισσότερες από μία αυτόνομες περιφέρειες, οι οποίοι παρέχουν οπτικοακουστικές υπηρεσίες ή κάθε άλλο τύπο υπηρεσίας που περιλαμβάνει διαφήμιση, για μία από τις εξής υπηρεσίες: σταθερή τηλεφωνία, κινητή τηλεφωνία και παροχή συνδέσεως με το διαδίκτυο· η συνεισφορά στη συνολική ετήσια ενίσχυση της RTVE δεν μπορούσε να υπερβαίνει το 25 %· κάθε περαιτέρω φορολογικό έσοδο θα αποδιδόταν στον γενικό προϋπολογισμό του ισπανικού κράτους (άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο c, και άρθρο 5 του νόμου 8/2009)·

— ποσοστό της τάξεως του 80 %, μέχρι ύψους 330 εκατομμυρίων ευρώ, κατ' ανώτατο όριο, επί του ήδη υφισταμένου τέλους χρήσεως του ραδιοφάσματος, ενώ το υπόλοιπο θα αποδιδόταν στον γενικό προϋπολογισμό του ισπανικού κράτους· το ποσοστό αυτό μπορούσε να τροποποιηθεί σύμφωνα με τη νομοθεσία που διέπει τον γενικό προϋπολογισμό του ισπανικού κράτους (άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο b, και άρθρο 4 του νόμου 8/2009).

9 Εξάλλου, η προβλεπόμενη στον νόμο 17/2006 αντιστάθμιση για την εκπλήρωση των υποχρεώσεων παροχής δημόσιας υπηρεσίας διατηρήθηκε σε ισχύ (άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο a, του νόμου 8/2009). Συνεπώς, αν οι ως άνω πηγές χρηματοδοτήσεως (και κάποιες άλλες πηγές ήσσονος σημασίας οι οποίες προβλέπονται στο άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχεία f έως i, του νόμου 8/2009) δεν επαρκούν για να καλύψουν το συνολικό κόστος λειτουργίας της RTVE για την εκπλήρωση των υποχρεώσεων παροχής δημόσιας υπηρεσίας, το ισπανικό κράτος υποχρεούτο, δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 2,

του νόμου 8/2009 και του άρθρου 33 του νόμου 17/2006, να καλύψει το κενό αυτό. Ως εκ τούτου, το μικτό σύστημα χρηματοδοτήσεως της RTVE μεταλλάχθηκε σε σύστημα χρηματοδοτήσεως σχεδόν αποκλειστικώς δημόσιο (στο εξής: σύστημα χρηματοδοτήσεως σχεδόν αποκλειστικώς δημόσιο).

10 Τέλος, το άρθρο 3, παράγραφος 2, του νόμου 8/2009 προέβλεπε ανώτατο όριο για τα έσοδα της RTVE. Κατά τα έτη 2010 και 2011, το σύνολο των ως άνω εσόδων δεν μπορούσε να υπερβεί τα 1 200 εκατομμύρια ευρώ ετησίως, ποσό το οποίο αντιστοιχεί, επίσης, στο ανώτατο όριο των δαπανών της για κάθε οικονομικό έτος. Κατά τα τρία έτη από το 2012 έως το 2014, η μέγιστη αύξηση του ποσού αυτού ορίστηκε στο 1 % και, για τα επόμενα έτη, η αύξηση αυτή θα καθοριζόταν από την ετήσια μεταβολή του δείκτη τιμών καταναλωτή.

11 Ο νόμος 8/2009 τροποποίησε επίσης τον ορισμό της αποστολής δημόσιας υπηρεσίας ραδιοτηλεοπτικών μεταδόσεων η οποία είχε ανατεθεί στην RTVE. Μεταξύ άλλων, θέσπισε πρόσθετες υποχρεώσεις για την RTVE σχετικά με το παιδικό πρόγραμμα. Εξάλλου, προέβλεψε περιορισμούς για την αγορά δικαιωμάτων αναμεταδόσεως αθλητικών διοργανώσεων καθώς και για τη μετάδοση κινηματογραφικών ταινιών μεγάλων διεθνών εταιριών κινηματογραφικής παραγωγής κατά τις ώρες υψηλής τηλεθεάσεως.

12 Στις 2 Δεκεμβρίου 2009 η Επιτροπή ενημέρωσε το Βασίλειο της Ισπανίας για την απόφασή της να κινήσει την προβλεπόμενη στο άρθρο 108 ΣΛΕΕ διαδικασία σχετικά με την τροποποίηση του συστήματος χρηματοδοτήσεως της RTVE (στο εξής: απόφαση κινήσεως της επίσημης διαδικασίας έρευνας) (σύνοψη στην ΕΕ 2010, C 8, σ. 31). Κάλεσε δε τους ενδιαφερομένους τρίτους να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους επί του επίμαχου μέτρου.

13 Στις 18 Μαρτίου 2010 η Επιτροπή κίνησε την προβλεπόμενη στο άρθρο 258 ΣΛΕΕ διαδικασία παραβάσεως κράτους μέλους, κρίνοντας ότι ο επιβληθείς στις ηλεκτρονικές επικοινωνίες φόρος αντέβαινε στο άρθρο 12 της οδηγίας 2002/20/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 7ης Μαρτίου 2002, για την αδειοδότηση δικτύων και υπηρεσιών ηλεκτρονικών επικοινωνιών (οδηγία για την αδειοδότηση) (ΕΕ L 108, σ. 21). Στις 30 Σεπτεμβρίου 2010 η Επιτροπή, με αιτιολογημένη γνώμη, ζήτησε από το Βασίλειο της Ισπανίας να καταργήσει τον ως άνω φόρο, λόγω του ότι αυτός αντέβαινε προς την προαναφερθείσα οδηγία.

14 Στις 20 Ιουλίου 2010 η Επιτροπή εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση, με την οποία έκρινε ότι η προβλεπόμενη με τον νόμο 8/2009 τροποποίηση του συστήματος χρηματοδοτήσεώς της ήταν συμβατή προς την εσωτερική αγορά, δυνάμει του άρθρου 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ. Η Επιτροπή βασίστηκε κυρίως στη διαπίστωση ότι τα τρία θεσπισθέντα ή τροποποιηθέντα με τον νόμο 8/2009 φορολογικά μέτρα δεν αποτελούσαν μέρος των νέων στοιχείων ενισχύσεως που εισήχθησαν με τον νόμο αυτόν και τυχόν ασυμβατότητα των εν λόγω φορολογικών μέτρων προς την οδηγία για την αδειοδότηση, ως εκ τούτου, δεν επηρέαζε τη διερεύνηση της συμβατότητάς της με την εσωτερική αγορά. Εξάλλου, η Επιτροπή έκρινε ότι το τροποποιηθέν οικονομικό καθεστώς της RTVE ήταν συμβατό προς το άρθρο 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, καθόσον πληρούσε τις απαιτήσεις περί αναλογικότητας.

Διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου

15 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 24 Νοεμβρίου 2010, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

16 Με δύο χωριστά δικόγραφα που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου την ίδια μέρα η προσφεύγουσα, αφενός, ζήτησε την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, δυνάμει του άρθρου 278 ΣΛΕΕ και, αφετέρου, υπέβαλε αίτημα ταχείας διαδικασίας, βάσει του άρθρου 76α του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου.

17 Με απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 18ης Ιανουαρίου 2011 απερρίφθη η αίτηση ταχείας διαδικασίας.

18 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 15 Φεβρουαρίου 2011, το Βασίλειο της Ισπανίας ζήτησε να παρέμβει υπέρ της Επιτροπής.

19 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 16 Φεβρουαρίου 2011, η RTVE ζήτησε να παρέμβει στην παρούσα διαδικασία υπέρ της Επιτροπής.

20 Με διατάξεις της 21ης και 23ης Μαρτίου 2011, επετράπη στο Βασίλειο της Ισπανίας και την RTVE, αντιστοίχως, να παρέμβουν υπέρ της Επιτροπής.

21 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 22 Μαρτίου 2011, η Telefónica de España, SA, και η Telefónica Móviles España, SA, ζήτησαν να παρέμβουν στην παρούσα διαδικασία υπέρ της προσφεύγουσας.

22 Με διάταξη της 28ης Ιουνίου 2011, επετράπη στην Telefónica de España και στην Telefónica Móviles España να παρέμβουν υπέρ της προσφεύγουσας.

23 Με διάταξη της 9ης Ιουνίου 2011, ο Πρόεδρος του Γενικού Δικαστηρίου απέρριψε την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων που υπέβαλε η προσφεύγουσα και επιφυλάχθηκε ως προς τα δικαστικά έξοδα της διαδικασίας.

24 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία. Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 15ης Οκτωβρίου 2013.

25 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα της παρούσας διαδικασίας·

— να καταδικάσει την RTVE στα δικαστικά έξοδα·

— να καταδικάσει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.

26 Η Telefónica de España και η Telefónica Móviles España ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:

— να κάνει δεκτά τα αιτήματα της προσφεύγουσας και, κατά συνέπεια, να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

— εν πάση περιπτώσει, να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

27 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως εν μέρει απαράδεκτη·

— εν πάση περιπτώσει, να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα·

— να καταδικάσει την Telefónica de España και την Telefónica Móviles España στα δικαστικά έξοδα.

28 Το Βασίλειο της Ισπανίας και η RTVE ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως εν μέρει απαράδεκτη·

— εν πάση περιπτώσει, να απορρίψει την προσφυγή·

— εν πάση περιπτώσει, να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

29 Η προσφυγή στηρίζεται σε τρεις λόγους ακυρώσεως οι οποίοι αφορούν, πρώτον, πλάνη περί την έννοια της ενισχύσεως, δεύτερον, παράβαση του άρθρου 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ και, τρίτον, παράβαση των άρθρων 49 και 63 ΣΛΕΕ.

1. *Επί του παραδεκτού της προσφυγής*

30 Το Βασίλειο της Ισπανίας υποστηρίζει ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν νομιμοποιείται ενεργητικώς. Κατά το Βασίλειο της Ισπανίας, η προσφυγή αφορά το βάσιμο της προσβαλλομένης αποφάσεως. Συνεπώς, θα έπρεπε η προσβαλλόμενη απόφαση να αφορά ατομικώς την προσφεύγουσα. Εντούτοις, η θέση της στην αγορά δεν επηρεάζεται ουσιωδώς από τον νόμο 8/2009.

31 Εξάλλου, η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από το Βασίλειο της Ισπανίας και τη RTVE, υποστηρίζει ότι η προσφυγή είναι εν μέρει απαράδεκτη. Κατ' αυτήν, η προσφεύγουσα έχει έννομο συμφέρον μόνον ως προς το αίτημά της περί ακυρώσεως όσον αφορά τα στοιχεία της προσβαλλομένης αποφάσεως τα οποία συναρτώνται προς τις εισφορές της, ήτοι τις εισφορές τις οποίες υποχρεούται να καταβάλει ως πάροχος συνδρομητικής δορυφορικής τηλεοράσεως. Αντιθέτως, στερείται εννόμου συμφέροντος να ζητήσει την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως καθόσον αυτή αφορά τις εισφορές που πρέπει ούτως ή άλλως να καταβάλει, ανεξαρτήτως της κατανομής των ποσών, ακόμα και αν πρόκειται για εισφορές που δεν όφειλε να καταβάλει. Εκάστη των προβλεπομένων στα άρθρα 4 έως 6 του νόμου 8/2009 εισφορών μπορεί να διαχωρισθεί από τις λοιπές εισφορές. Επομένως, η ακύρωση μίας εξ αυτών δεν θα είχε επίπτωση στις λοιπές εισφορές.

32 Η προσφεύγουσα αμφισβητεί τα ως άνω επιχειρήματα.

33 Συναφώς, αρκεί να υπομνησθεί ότι στον δικαστή της Ευρωπαϊκής Ένωσης απόκειται να εκτιμήσει εάν, υπό τις περιστάσεις της εκάστοτε υποθέσεως, είναι δικαιολογημένη, από απόψεως ορθής απονομής της δικαιοσύνης, η επί της ουσίας απόρριψη της προσφυγής στην υπόθεση αυτή χωρίς προηγούμενη απόφαση επί του παραδεκτού της (απόφαση του Δικαστηρίου της 26ης Φεβρουαρίου 2002, C-23/00 P, Συμβούλιο κατά Boehringer, Συλλογή 2002, σ. I-1873, σκέψεις 51 και 52).

34 Εν προκειμένω, το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι, για λόγους οικονομίας της διαδικασίας, πρέπει να εξετάσει ευθύς εξαρχής τους λόγους ακυρώσεως που προβάλλουν οι προσφεύγουσες, χωρίς να αποφανθεί προηγουμένως επί του παραδεκτού της υπό κρίση προσφυγής, η οποία, ούτως ή άλλως και για τους λόγους που εκτίθενται κατωτέρω, είναι αβάσιμη.

2. *Επί της ουσίας*

35 Καταρχάς, πρέπει να εξεταστεί ο πρώτος λόγος ακυρώσεως, ο οποίος αφορά πλάνη περί την έννοια της ενισχύσεως, εν συνεχεία, ο τρίτος λόγος ακυρώσεως, που αφορά παράβαση των άρθρων 49 και 64 ΣΛΕΕ και, τέλος, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως, που αφορά παράβαση του άρθρου 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, που αφορά παράβαση της έννοιας της ενισχύσεως υπό την έννοια του άρθρου 107 ΣΛΕΕ, όσον αφορά τη δυνατότητα διαχωρισμού των τριών θεσπισθέντων ή τροποποιηθέντων με τον νόμο 8/2009 φορολογικών μέτρων

36 Ο πρώτος λόγος ακυρώσεως αφορά τις αιτιολογικές σκέψεις 61 έως 66 της προσβαλλομένης αποφάσεως, με τις οποίες η Επιτροπή διαπίστωσε ότι τα τρία θεσπισθέντα ή τροποποιηθέντα με τον νόμο 8/2009 φορολογικά μέτρα δεν αποτελούσαν αναπόσπαστο μέρος της ενισχύσεως που αυτός θέσπισε.

37 Με την αιτιολογική σκέψη 61, η Επιτροπή δέχθηκε ότι, κατά τον νόμο 8/2009, η μετάβαση από ένα σύστημα μικτής χρηματοδοτήσεως της RTVE σε ένα σύστημα χρηματοδοτήσεως σχεδόν αποκλειστικώς δημόσιο συνοδεύτηκε από τη θέσπιση ή την τροποποίηση τριών φορολογικών μέτρων, τα οποία αποσκοπούσαν στη συλλογή των αναγκαίων εσόδων. Με την αιτιολογική σκέψη 62, η Επιτροπή υπενθύμισε ότι, στις περιπτώσεις όπου φόρος αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της ενισχύσεως, όφειλε να λάβει υπόψη τον τρόπο χρηματοδοτήσεως της ενισχύσεως και ότι μπορούσε να κηρύξει το καθεστώς ενισχύσεως συμβατό προς την εσωτερική αγορά μόνο αν το καθεστώς ενισχύσεως ήταν συμβατό προς το δίκαιο της Ένωσης. Με την αιτιολογική σκέψη 63 δέχθηκε ότι, για να μπορεί φόρος να θεωρηθεί αναπόσπαστο μέρος ενός μέτρου ενισχύσεως, πρέπει να υφίσταται δεσμευτική σχέση προορισμού μεταξύ του φόρου και της οικείας ενισχύσεως, υπό την έννοια ότι το προϊόν του φόρου προορίζεται οπωσδήποτε για τη χρηματοδότηση της ενισχύσεως και επηρεάζει άμεσα το ύψος της.

38 Με τη σκέψη 64 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή δέχθηκε ότι το ύψος της προοριζόμενης για την RTVE ενισχύσεως καθορίζεται λαμβανομένων υπόψη μόνο των αναγκών της RTVE και του εκτιμώμενου καθαρού κόστους της εκπληρώσεως δημόσιας υπηρεσίας ραδιοτηλεοπτικών μεταδόσεων. Βάσει του νόμου και της ακολουθούμενης πρακτικής, η χρηματοδότηση που λαμβάνει η RTVE είναι ανεξάρτητη από τα προερχόμενα από τους φόρους έσοδα, αφού εξαρτάται αποκλειστικά από το καθαρό κόστος της υποχρεώσεως παροχής δημόσιας υπηρεσίας. Η συνολική προγραμματισμένη χρηματοδότηση της αποστολής παροχής δημόσιας υπηρεσίας της RTVE δεν εξαρτάται από το ύψος των ειδικών φορολογικών εσόδων, αλλά, εν πάση περιπτώσει, εξασφαλίζεται από τον γενικό προϋπολογισμό του ισπανικού κράτους. Συναφώς, η Επιτροπή διαπίστωσε, αφενός, ότι τα έσοδα από τους φόρους τα οποία θα διατίθεντο για τη χρηματοδότηση της RTVE δεν μπορούσαν να υπερβούν το καθαρό κόστος της υποχρεώσεως παροχής δημόσιας υπηρεσίας και κάθε έσοδο που υπερέβαινε το κόστος αυτό πρέπει να επιστρέφεται στον γενικό προϋπολογισμό του κράτους. Αφετέρου, η Επιτροπή δέχθηκε ότι, όταν το καθαρό κόστος της υποχρεώσεως παροχής δημόσιας υπηρεσίας υπερβαίνει τα έσοδα από τους φόρους, η διαφορά θα συμπληρώνεται με εισφορές από τον γενικό κρατικό προϋπολογισμό. Η είσπραξη μέσω των φόρων ποσών μεγαλύτερων ή μικρότερων από τα αναμενόμενα δεν θα μεταβάλει τα προβλεπόμενα ποσά. Σε περίπτωση που τα έσοδα από τις νέες φορολογικές πηγές δεν αποδεικνύονταν επαρκή για να καλύψουν το έλλειμμα χρηματοδοτήσεως που θα επιφέρει η κατάργηση των διαφημίσεων, οι αναγκαίοι πόροι θα εξασφαλίζονταν από τον γενικό προϋπολογισμό του κράτους, σύμφωνα με το άρθρο 33 του νόμου 17/2006.

39 Εξάλλου, με την αιτιολογική σκέψη 65 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή έκρινε ότι το γεγονός ότι ο σύνδεσμος μεταξύ των φόρων και του σκοπού επιβολής τους μνημονεύεται στην αιτιολογική έκθεση και στον ίδιο τον νόμο 8/2009 δεν επηρέαζε το συμπέρασμα αυτό. Στο κείμενο του ως άνω νόμου δεν καθορίζεται το είδος του συνδέσμου μεταξύ των φόρων και της ενισχύσεως.

40 Τέλος, στην αιτιολογική σκέψη 66 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι τα τρία θεσπισθέντα ή τροποποιηθέντα με τον νόμο 8/2009 φορολογικά μέτρα δεν αποτελούσαν αναπόσπαστο μέρος της ενισχύσεως και ότι η μη συμβατότητά τους προς την οδηγία για την αδειοδότηση δεν επηρέαζε την απόφαση επί της συμβατότητας του μέτρου ενισχύσεως προς την εσωτερική αγορά.

41 Η προσφεύγουσα, καθώς και η Telefónica de España και η Telefónica Móviles España εκτιμούν ότι το ως άνω συμπέρασμα της Επιτροπής είναι πεπλανημένο. Τα τρία θεσπισθέντα ή τροποποιηθέντα με τον νόμο 8/2009 φορολογικά μέτρα και ιδίως το προβλεπόμενο στο άρθρο 6 του εν λόγω νόμου αποτελούν, κατ' αυτές, αναπόσπαστο μέρος των στοιχείων ενισχύσεως που εισάγει ο οικείος νόμος. Επομένως, η Επιτροπή θα έπρεπε να είχε εξετάσει τη συμβατότητα των τριών νέων φορολογικών μέτρων προς το δίκαιο της Ένωσης.

42 Ο παρών λόγος υποδιαιρείται σε τρία σκέλη. Πρώτον, η προσφεύγουσα, καθώς και η Telefónica de España και η Telefónica Móviles España υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή δεν έλαβε επαρκώς υπόψη τον σύνδεσμο μεταξύ των τριών θεσπισθέντων ή τροποποιηθέντων με τον νόμο 8/2009 φορολογικών μέτρων και των στοιχείων ενισχύσεως που εισήγαγε ο νόμος αυτός. Δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, εν προκειμένω, το ότι τα στοιχεία ενισχύσεως και τα φορολογικά μέτρα είναι άρρηκτα συνδεδεμένα απορρέει επίσης από το γεγονός ότι το ανταγωνιστικό πλεονέκτημα της RTVE σε σχέση με τις επιχειρήσεις που την ανταγωνίζονται, οι οποίες οφείλουν να καταβάλουν τους φόρους, αυξάνεται αναλόγως των εισπραττομένων ποσών. Τρίτον, η προσφεύγουσα διατείνεται ότι η αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι αντιφατική.

Επί του πρώτου σκέλους, το οποίο αφορά τη μη λήψη υπόψη επαρκώς του συνδέσμου μεταξύ των τριών φορολογικών μέτρων και των στοιχείων ενισχύσεως

43 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, κατ' εφαρμογήν των προϋποθέσεων που έθεσε η ίδια η Επιτροπή με την προσβαλλόμενη απόφαση, ήτοι ότι το προϊόν του φόρου πρέπει υποχρεωτικώς να διατίθεται για τη χρηματοδότηση της RTVE και ότι πρέπει να επηρεάζει το ύψος της ενισχύσεως, θα έπρεπε να είχε διαπιστώσει ότι το προβλεπόμενο με το άρθρο 6 του νόμου 8/2009 φορολογικό μέτρο αποτελούσε αναπόσπαστο μέρος της ενισχύσεως υπέρ της RTVE. Όσον αφορά τον φόρο αυτό, οι ανωτέρω προϋποθέσεις πληρούνται. Καταρχάς, κατά την προσφεύγουσα, προκύπτει από το άρθρο 6, παράγραφος 8, του ως άνω νόμου ότι ο φόρος θα έπρεπε υποχρεωτικώς να διατίθεται για τη χρηματοδότηση της RTVE. Θα εξαρκούσε μέρος του φόρου να αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της ενισχύσεως. Εν συνεχεία, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η Επιτροπή, η είσπραξη του προβλεπόμενου στο άρθρο 6 του ως άνω νόμου φόρου επηρεάζει άμεσα το ύψος της ενισχύσεως. Πρώτον, το προϊόν του φόρου αυτού διατίθεται πάντα στο σύνολό του στη χρηματοδότηση της RTVE. Δεύτερον, προκύπτει από την αιτιολογική έκθεση του επίμαχου νόμου ότι, όταν αυξάνονται τα έσοδα των επιχειρηματικών φορέων, τα εισπραττόμενα ποσά θα αυξάνονται επίσης. Δεδομένου ότι η RTVE είναι ανταγωνίστρια των επιχειρήσεων οι οποίες οφείλουν να καταβάλουν τον φόρο, όσο επαχθέστερος είναι ο φόρος τόσο αυξάνεται το πλεονέκτημα της RTVE, αναλόγως της καταβολής του φόρου από τους ανταγωνιστές της. Τρίτον, με βάση την πρακτική της, και η ίδια η Επιτροπή θα συνηγορούσε υπέρ του ότι οι φόροι είναι άρρηκτα συνδεδεμένοι προς το μέτρο ενισχύσεως.

44 Η Telefónica de España και η Telefónica Móviles España υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή χρησιμοποίησε εσφαλμένα κριτήρια προκειμένου να εκτιμήσει το κατά πόσον το μέτρο ενισχύσεως είναι άρρηκτα συνδεδεμένο προς τη χρηματοδότησή του. Εκτιμούν ότι, προκειμένου ο τρόπος χρηματοδοτήσεως να αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της ενισχύσεως, αρκεί η είσπραξη του φόρου που προβλέπεται για τη χρηματοδότηση της ενισχύσεως να αποδίδεται στον δικαιούχο της. Αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η Επιτροπή, δεν είναι αναγκαίο το φορολογικό μέτρο να επηρεάζει άμεσα το ύψος του μέτρου ενισχύσεως. Πρόκειται σχετικώς μόνο για μία ένδειξη μεταξύ άλλων. Κατά τις Telefónica de España και Telefónica Móviles España, τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας όχι μόνο αποδεικνύουν ότι η είσπραξη του φόρου αποδίδεται στον δικαιούχο, αλλά η αλληλεξάρτηση μεταξύ της ενισχύσεως και του φόρου επιβεβαιώνεται κι από άλλα στοιχεία. Σε αυτό το πλαίσιο, η Telefónica de España και η Telefónica Móviles España αναφέρουν ότι η RTVE κατήγγειλε ότι η μη πληρωμή από τους ιδιώτες παρόχους ή ο εσφαλμένος υπολογισμός των εισφορών τους της προκαλεί πρόβλημα ταμειακής ροής και η Ισπανική Κυβέρνηση δεν είναι έτοιμη να καλύψει το έλλειμμα αυτό χρησιμοποιώντας κονδύλια από τον γενικό προϋπολογισμό της. Εξάλλου, η Telefónica de España και η Telefónica Móviles España εκτιμούν ότι η Επιτροπή, η οποία και η ίδια θα είχε κρίνει ότι ο επιβληθείς φόρος στους

παρόχους τηλεπικοινωνιακών υπηρεσιών με τον νόμο 8/2009 αντέβαινε στο δίκαιο της Ένωσης, θα έπρεπε να είχε αποδείξει ότι το ισπανικό κράτος δεσμεύθηκε να χρηματοδοτήσει το σύνολο του προϋπολογισμού της RTVE στην περίπτωση που ο φόρος κρινόταν παράνομος. Εντούτοις, προκύπτει από τον νόμο αυτόν ότι οι ιδιωτικοί φορείς πρέπει να φέρουν το οικονομικό βάρος. Ως εκ τούτου, η κατάργηση της φορολογικής επιβαρύνσεως θα είχε ως συνέπεια την απώλεια της συγκεκριμένης πηγής χρηματοδοτήσεως της ενισχύσεως, γεγονός το οποίο αποδεικνύει τον σύνδεσμο μεταξύ αυτής και του φόρου.

45 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από το Βασίλειο της Ισπανίας και την RTVE, αμφισβητεί τα επιχειρήματα αυτά.

46 Συναφώς, πρέπει καταρχάς να υπομνησθούν οι προϋποθέσεις που πρέπει να πληρούνται προκειμένου τρόπος χρηματοδοτήσεως μίας ενισχύσεως να μπορεί να κριθεί ως αναπόσπαστο μέρος της, πριν εξεταστεί εάν, στην προκειμένη περίπτωση, η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη ως προς την εφαρμογή των προϋποθέσεων αυτών.

– Επί των προϋποθέσεων οι οποίες πρέπει να πληρούνται προκειμένου ο τρόπος χρηματοδοτήσεως μιας ενισχύσεως να μπορεί να κριθεί ως αναπόσπαστο μέρος της

47 Στην αιτιολογική σκέψη 53 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή εκτίμησε ότι, προκειμένου ο τρόπος χρηματοδοτήσεως να μπορεί να κριθεί ως αναπόσπαστο μέρος ενός μέτρου ενισχύσεως, το προϊόν της επίμαχης φορολογικής επιβαρύνσεως πρέπει υποχρεωτικώς να διατίθεται για χρηματοδότηση της ενισχύσεως και, δεύτερον, να επηρεάζει άμεσα το ύψος της.

48 Στο πλαίσιο αυτό, υπενθυμίζεται ότι η Συνθήκη προβλέπει σαφή οριοθέτηση μεταξύ αφενός, των κανόνων των άρθρων 107 έως 109 ΣΛΕΕ, οι οποίοι αφορούν τις κρατικές ενισχύσεις, και, αφετέρου, των κανόνων των άρθρων 116 και 117 ΣΛΕΕ, οι οποίοι αφορούν τις στρεβλώσεις που προκύπτουν από διαφορές μεταξύ των νομοθετικών, κανονιστικών ή διοικητικών διατάξεων που υφίστανται μεταξύ των κρατών μελών, ιδίως, όσον αφορά τις φορολογικές τους διατάξεις (βλ., κατ' αυτή την έννοια, την απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Ιανουαρίου 2005, C-174/02, Streekgewest, Συλλογή 2005, σ. I-85, σκέψη 24).

49 Συνεπώς, καταρχήν, τα φορολογικά μέτρα τα οποία αποτελούν τρόπο χρηματοδοτήσεως ενός μέτρου ενισχύσεως δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής των διατάξεων της Συνθήκης που αφορούν τις κρατικές ενισχύσεις (βλ., κατ' αυτή την έννοια, τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 13ης Ιανουαρίου 2005, C-175/02, Pape, Συλλογή 2005, σ. I-127, σκέψη 14, και Streekgewest, σκέψη 48 ανωτέρω, σκέψη 25).

50 Εντούτοις, όταν τα φορολογικά μέτρα αποτελούν τον τρόπο χρηματοδοτήσεως μέτρου ενισχύσεως, ούτως ώστε να αποτελούν αναπόσπαστο μέρος του μέτρου αυτού, η Επιτροπή δεν μπορεί να διαχωρίσει την εξέταση της ενισχύσεως από τον τρόπο χρηματοδοτήσεώς της, δεδομένου ότι, σε τέτοια περίπτωση, η ασυμβατότητα του τρόπου χρηματοδοτήσεως προς το δίκαιο της Ένωσης μπορεί να επηρεάσει τη συμβατότητα του καθεστώτος ενισχύσεως προς την εσωτερική αγορά (απόφαση Pape, σκέψη 49 ανωτέρω, σκέψη 14, και απόφαση Streekgewest, σκέψη 48 ανωτέρω, σκέψη 25).

51 Όσον αφορά τα κριτήρια που διέπουν το ζήτημα εάν το μέτρο ενισχύσεως και η χρηματοδότησή του είναι άρρηκτα συνδεδεμένα, προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου ότι πρέπει να υφίσταται δεσμευτική σχέση προορισμού μεταξύ του φόρου και της ενισχύσεως βάσει της σχετικής εθνικής νομοθεσίας, υπό την έννοια ότι το προϊόν του φόρου πρέπει υποχρεωτικώς να διατίθεται για τη χρηματοδότηση της ενισχύσεως, να επηρεάζει άμεσα το ύψος της και, κατά συνέπεια, την εκτίμηση περί του αν είναι συμβατή η ενίσχυση αυτή με την κοινή αγορά (απόφαση του Δικαστηρίου της

15ης Ιουνίου 2006, C-393/04 και C-41/05, Air Liquide Industries Belgium, Συλλογή 2006, σ. I-5293, σκέψη 46, και απόφαση της 22ας Δεκεμβρίου 2008, C-333/07, Regie Networks, Συλλογή 2008, σ. I-10807, σκέψη 99).

52 Από τη νομολογία αυτή προκύπτει, αφενός, ότι για να μπορεί ένας φόρος να κριθεί ως αναπόσπαστο μέρος μέτρου ενισχύσεως, πρέπει υποχρεωτικώς να υφίσταται διάταξη αναγκαστικού δικαίου της εθνικής νομοθεσίας με την οποία επιβάλλεται η διάθεση του προϊόντος του φόρου για τη χρηματοδότηση της ενισχύσεως. Κατά συνέπεια, ελλείψει τέτοιας διατάξεως, δεν μπορεί να κριθεί ότι το προϊόν ενός φόρου διατίθεται για μέτρο ενισχύσεως και, επομένως, δεν αποτελεί μία από τις συνιστώσες του. Αφετέρου, μόνον η ύπαρξη τέτοιας διατάξεως δεν μπορεί, καθεαυτή, να αποτελέσει επαρκή προϋπόθεση για να αποδειχθεί ότι ένας φόρος αποτελεί αναπόσπαστο μέρος μέτρου ενισχύσεως. Οσάκις υπάρχει τέτοια διάταξη στην εθνική νομοθεσία, πρέπει περαιτέρω να εξετάζεται εάν το προϊόν του φόρου επηρεάζει άμεσα το ύψος της ενισχύσεως.

53 Αντιθέτως προς όσα υποστηρίζουν η Telefónica de España και η Telefónica Móviles España, για να μπορεί ένας φόρος να κριθεί ως αναπόσπαστο μέρος μέτρου ενισχύσεως, δεν εξαρκεί το προϊόν του να διατίθεται υποχρεωτικώς για τη χρηματοδότηση αυτού.

54 Όσον αφορά τη νομολογία που επικαλούνται η Telefónica de España και η Telefónica Móviles España προς στήριξη των επιχειρημάτων τους, διαπιστώνεται ότι καμία από τις αποφάσεις που μνημονεύουν δεν μπορεί να στηρίξει τη θέση τους, κατά την οποία, για να αποδειχθεί ότι ο τρόπος χρηματοδοτήσεως αποτελεί αναπόσπαστο μέρος του μέτρου ενισχύσεως, αρκεί να αποδειχθεί ότι οι εισπράξεις που πραγματοποιούνται βάσει του φορολογικού μέτρου αποδίδονται στον δικαιούχο της ενισχύσεως.

55 Στο πλαίσιο αυτό, η Telefónica de España και η Telefónica Móviles España επικαλούνται το γεγονός ότι, σε ορισμένες αποφάσεις, το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι πρέπει να υφίσταται υποχρεωτική σχέση προορισμού μεταξύ του φόρου και της ενισχύσεως βάσει της σχετικής εθνικής νομοθεσίας, και ότι, αν υφίσταται τέτοια σχέση, το προϊόν του φορολογικού μέτρου επηρεάζει άμεσα το ύψος της ενισχύσεως.

56 Εντούτοις, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζουν η Telefónica de España και η Telefónica Móviles España, δεν μπορεί να συναχθεί από τις αποφάσεις που επικαλέστηκαν (απόφαση Streekgewest του Δικαστηρίου, σκέψη 48 ανωτέρω, σκέψη 26, απόφαση Pape, σκέψη 49 ανωτέρω, σκέψη 15, απόφαση της 14ης Απριλίου 2005, C-128/03 και C-129/03, AEM και AEM Torino, Συλλογή 2005, σ. I-2861, σκέψεις 46 και 47, και απόφαση της 27ης Οκτωβρίου 2005, Distribution Casino France κ.λπ., C-266/04 έως C-270/04, C-276/04 και C-321/04 έως C-325/04, Συλλογή 2005, σ. I-9481, σκέψη 40) το συμπέρασμα ότι η άμεση επιρροή του φορολογικού μέτρου στο ύψος της ενισχύσεως δεν αποτελεί αναγκαία προϋπόθεση αλλά αποκλειστικώς μία ένδειξη μεταξύ άλλων. Αντιθέτως, στην προπαρατεθείσα στη σκέψη 48 απόφαση Streekgewest (σκέψη 28), το Δικαστήριο δεν περιορίστηκε να εξετάσει εάν υπήρχε δεσμευτική σχέση προορισμού μεταξύ του φορολογικού μέτρου και του μέτρου ενισχύσεως, αλλά εξέτασε επίσης εάν το προϊόν του ως άνω φορολογικού μέτρου επηρέαζε άμεσα το ύψος του ως άνω μέτρου ενισχύσεως.

57 Υπενθυμίζεται επίσης ότι, στις αποφάσεις όπου το Δικαστήριο διαπίστωσε την ύπαρξη ενός άρρηκτου δεσμού μεταξύ του μέτρου ενισχύσεως και της χρηματοδοτήσεώς του χωρίς να επικαλεστεί ρητώς την απαίτηση περί άμεσης επιρροής του φορολογικού μέτρου επί του ύψους της ενισχύσεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 21ης Οκτωβρίου 2003, C-261/01 και C-262/01, van Calster κ.λπ., Συλλογή 2003, σ. I-12249, σκέψη 55, και απόφαση της 27ης Νοεμβρίου 2003, C-34/01 έως C-38/01, Enirisorse, Συλλογή 2003, σ. I-14243, σκέψη 47), επρόκειτο για περιπτώσεις στις οποίες η προϋπόθεση αυτή επληρούτο.

58 Ως εκ τούτου, η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο διαπιστώνοντας ότι, για να κριθεί ο τρόπος χρηματοδοτήσεως ως αναπόσπαστο μέρος του μέτρου ενισχύσεως, έπρεπε να υφίσταται υποχρεωτική σχέση προορισμού μεταξύ του οικείου φόρου και της οικείας ενισχύσεως, υπό την έννοια ότι το προϊόν του φόρου διετίθετο υποχρεωτικώς για τη χρηματοδότηση της ενισχύσεως και επηρέαζε άμεσα το ύψος αυτής.

59 Συνεπώς, πρέπει να απορριφθούν τα επιχειρήματα της Telefónica de España και της Telefónica Móviles España τα οποία αφορούν τις προϋποθέσεις που έθεσε η Επιτροπή προκειμένου να κρίνει ότι ο τρόπος χρηματοδοτήσεως αποτελεί αναπόσπαστο μέρος αυτής.

– Επί της εφαρμογής των προϋποθέσεων αυτών

60 Η προσφεύγουσα, μολονότι δεν βάλλει ρητώς κατά των προϋποθέσεων που έθεσε η Επιτροπή, υποστηρίζει ότι αυτή θα έπρεπε να είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι, όσον αφορά τον προβλεπόμενο στο άρθρο 6 του νόμου 8/2009 φόρο, αυτές επληρούντο.

61 Η Telefónica de España και η Telefónica Móviles España προβάλλουν, καταρχάς, επιχειρήματα τα οποία αποσκοπούν να αποδείξουν ότι υπήρχε υποχρεωτική σχέση προορισμού μεταξύ των θεσπισθέντων ή τροποποιηθέντων με τον νόμο 8/2009 φορολογικών μέτρων και των στοιχείων ενισχύσεως που εισήγαγε ο νόμος αυτός.

62 Εντούτοις, όπως εκτέθηκε ανωτέρω στις σκέψεις 51 έως 58, για να θεωρηθεί ότι φορολογικό μέτρο αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της ενισχύσεως, δεν εξαρκεί η ύπαρξη υποχρεωτικής σχέσεως προορισμού μεταξύ του φορολογικού μέτρου και του μέτρου ενισχύσεως. Απαιτείται επίσης να αποδειχθεί η άμεση επιρροή του φορολογικού μέτρου στο ύψος της ενισχύσεως.

63 Σε αυτό το πλαίσιο, το Γενικό Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η προσφεύγουσα όχι μόνο προβάλλει επιχειρήματα με σκοπό να αποδείξει άμεση επιρροή των τριών θεσπισθέντων ή τροποποιηθέντων με τον νόμο 8/2009 μέτρων επί του ύψους της χορηγούμενης στην RTVE ενισχύσεως, αλλά ότι ορισμένα επιχειρήματα τα οποία προβάλλουν η Telefónica de España και η Telefónica Móviles España μπορεί επίσης να κριθεί ότι αφορούν όχι μόνο την προϋπόθεση σχετικά με την ύπαρξη υποχρεωτικής σχέσεως προορισμού μεταξύ του φορολογικού μέτρου και της χρηματοδοτήσεως της RTVE αλλά επίσης την προϋπόθεση σχετικά με την απόδειξη της υπάρξεως άμεσης επιρροής του φορολογικού μέτρου επί του ύψους της ενισχύσεως.

64 Κατά συνέπεια, πρέπει καταρχάς να εξεταστεί εάν τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας, καθώς και της Telefónica de España και της Telefónica Móviles España είναι σε θέση να κλονίσουν το συμπέρασμα της Επιτροπής, σύμφωνα με το οποίο το προϊόν των τριών θεσπισθέντων ή τροποποιηθέντων με τον νόμο 8/2009 φορολογικών μέτρων δεν επηρεάζει άμεσα το ύψος της προοριζόμενης για την RTVE ενισχύσεως.

65 Συναφώς, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, δυνάμει του νόμου 8/2009, το ύψος της προοριζόμενης για την RTVE ενισχύσεως καθορίζεται λαμβανομένου υπόψη του καθαρού κόστους της εκπληρώσεως της ανατεθειμένης σε αυτήν αποστολής δημόσιας υπηρεσίας ραδιοτηλεοπτικών μεταδόσεων. Το ύψος της ενισχύσεως που λαμβάνει δεν εξαρτάται από το ύψος των ποσών που εισπράχθηκαν βάσει των θεσπισθέντων ή τροποποιηθέντων με τον νόμο αυτό φορολογικών μέτρων.

66 Συγκεκριμένα, αφενός, δυνάμει του άρθρου 33 του νόμου 17/2006, όπως τροποποιήθηκε με τον νόμο 8/2009, στην περίπτωση που τα έσοδα της RTVE υπερβαίνουν το κόστος εκπληρώσεως της αποστολής παροχής δημόσιας υπηρεσίας ραδιοτηλεοπτικών μεταδόσεων, το υπερβάλλον ανακατανέμεται. Στο μέτρο που το υπερβάλλον αυτό δεν υπερβαίνει το 10 % των ετήσιων προϋπολογισμένων εξόδων της, κατατίθεται σε αποθεματικό ταμείο και, στο μέτρο που υπερβαίνει το όριο αυτό, μεταφέρεται στο δημόσιο ταμείο.

67 Όσον αφορά το κεφάλαιο το οποίο κατατίθεται στο αποθεματικό ταμείο, προκύπτει από το άρθρο 8 του νόμου 8/2009 ότι αυτό μπορεί να χρησιμοποιηθεί μόνον κατόπιν ρητής άδειας του ισπανικού Υπουργείου Οικονομίας και Οικονομικών και ότι, εάν δεν χρησιμοποιηθεί εντός τεσσάρων ετών, πρέπει να χρησιμοποιηθεί για να μειώσει τις συνεισφορές στον γενικό προϋπολογισμό του ισπανικού κράτους. Ως εκ τούτου, το κεφάλαιο το οποίο κατατίθεται στο αποθεματικό ταμείο δεν μπορεί να κριθεί ότι επηρεάζει άμεσα το ύψος της προοριζόμενης για την RTVE ενισχύσεως.

68 Εξάλλου, το άρθρο 3, παράγραφος 2, του νόμου 8/2009, θέτει ένα ανώτατο όριο για τα έσοδα της RTVE, το οποίο ορίζεται στα 1 200 εκατομμύρια ευρώ για τα έτη 2010 και 2011. Ό,τι υπερβαίνει το όριο αυτό αποδίδεται άμεσα στον γενικό προϋπολογισμό του ισπανικού κράτους.

69 Αφετέρου, δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 2, του νόμου 8/2009, στην περίπτωση που τα έσοδα της RTVE δεν επαρκούν για να καλύψουν το κόστος εκπληρώσεως της αποστολής δημόσιας υπηρεσίας ραδιοτηλεοπτικών μεταδόσεων, το κενό θα καλυφθεί χάρη στις συνεισφορές από τον γενικό προϋπολογισμό του ισπανικού κράτους.

70 Συνεπώς, δικαίως διαπίστωσε η Επιτροπή ότι το ύψος των εισπραχθέντων ποσών βάσει των τριών θεσπισθέντων ή τροποποιηθέντων με τον νόμο 8/2009 φορολογικών μέτρων δεν ήταν σε θέση να επηρεάσει άμεσα το ύψος της ενισχύσεως που λάμβανε η RTVE, το οποίο καθοριζόταν βάσει του καθαρού κόστους της εκπληρώσεως της δημόσιας υπηρεσίας ραδιοτηλεοπτικών μεταδόσεων.

71 Κανένα από τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν από την προσφεύγουσα ή από την Telefónica de España και την Telefónica Móviles España δεν μπορεί να κλονίσει τη διαπίστωση αυτή.

72 Πρώτον, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζουν η Telefónica de España και η Telefónica Móviles España, το γεγονός ότι τα τρία θεσπιθέντα ή τροποποιηθέντα με τον νόμο 8/2009 φορολογικά μέτρα σχεδιάστηκαν κατά τρόπο ώστε να αντισταθμίζουν την απώλεια των εσόδων από εμπορικές δραστηριότητες της RTVE (βλ. αιτιολογική σκέψη 13 της προσβαλλομένης αποφάσεως) δεν εξαρκεί για να αποδείξει ότι ο τρόπος χρηματοδοτήσεως αποτελεί αναπόσπαστο μέρος του μέτρου ενισχύσεως. Συγκεκριμένα, το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι το γεγονός αυτό δεν εξαρκείγια να αποδείξει την ύπαρξη υποχρεωτικής σχέσεως μεταξύ του φόρου και του φορολογικού πλεονεκτήματος (βλ. απόφαση Streekgewest, σκέψη 48 ανωτέρω, σκέψεις 26 και 27).

73 Δεύτερον, η Telefónica de España και η Telefónica Móviles España υποστηρίζουν ότι, μολονότι θεωρητικώς υφίσταται τέτοια υποχρέωση, στην πράξη, το ισπανικό κράτος δεν θα ήταν σε θέση να συμπληρώσει τον προϋπολογισμό της RTVE μέσω πόρων προερχόμενων από τον γενικό του προϋπολογισμό.

74 Το εν λόγω επιχείρημα πρέπει επίσης να απορριφθεί.

75 Συγκεκριμένα, σε αυτό το πλαίσιο, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, η νομιμότητα πράξεως της Ένωσης πρέπει να εκτιμάται σε συνάρτηση προς τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που υφίστανται κατά τον χρόνο της εκδόσεώς της. Ωστόσο, οι εκτιμήσεις της Επιτροπής πρέπει να εξετάζονται μόνο σε συνάρτηση προς τα στοιχεία που αυτή είχε στη διάθεσή της όταν προέβη σε αυτές (απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Φεβρουαρίου 1979, C-15/76 και C-16/76, Γαλλία κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1979/I, σ. 141, σκέψη 7).

76 Εντούτοις, διαπιστώνεται ότι η Telefónica de España και η Telefónica Móviles España δεν προσκόμισαν κανένα στοιχείο ικανό να αποδείξει ότι, κατά τον χρόνο εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή διέθετε πληροφορίες οι οποίες να αποδεικνύουν ότι το ισπανικό κράτος δεν ήταν σε θέση να συμπληρώσει τον προϋπολογισμό της RTVE δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 2,

του νόμου 8/2009. Συγκεκριμένα, τα συναφώς προσκομισθέντα έγγραφα είναι στο σύνολό τους μεταγενέστερα της ημέρας εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, ήτοι μεταγενέστερα της 20ής Ιουλίου 2010.

77 Τρίτον, η Telefónica de España και η Telefónica Móviles España υποστηρίζουν ότι φορολογικό μέτρο προοριζόμενο να χρηματοδοτήσει μέτρο ενισχύσεως μπορεί να κριθεί ως αναπόσπαστο μέρος του δεύτερου μόνο στην περίπτωση που η Επιτροπή αποδείξει ότι, στην περίπτωση που το φορολογικό μέτρο είναι ασυμβίβαστο με το δίκαιο της Ένωσης, το οικείο κράτος μέλος δεσμεύεται να χρηματοδοτήσει το σύνολο του μέτρου ενισχύσεως.

78 Το εν λόγω επιχείρημα πρέπει επίσης να απορριφθεί.

79 Στην περίπτωση βέβαια όπου, κατ' εφαρμογήν των δύο προαναφερθέντων κριτηρίων, ήτοι της προϋποθέσεως σχετικά με την ύπαρξη υποχρεωτικής σχέσεως προορισμού μεταξύ του φορολογικού μέτρου και της χρηματοδοτήσεώς της και της προϋποθέσεως σχετικά με την απόδειξη της άμεσης επιρροής του φορολογικού μέτρου επί του ύψους της ενισχύσεως, το φορολογικό μέτρο πρέπει να κριθεί ως αναπόσπαστο μέρος του μέτρου ενισχύσεως, όπως στην περίπτωση οιονεί φορολογικού μέτρου, όπου το σύνολο ή συγκεκριμένο μέρος φορολογικού εσόδου αποδίδεται στον δικαιούχο της ενισχύσεως άμεσα και άνευ όρων, η ασυμβατότητα της φορολογικής πτυχής έχει άμεση επιρροή στο μέτρο ενισχύσεως. Συγκεκριμένα, σε τέτοια περίπτωση, η πλήρης ή μερική ασυμβατότητα της φορολογικής πτυχής του οιονεί φορολογικού μέτρου έχει ως συνέπεια την κατάργηση του μέτρου ενισχύσεως ή τη μείωση του ύψους του.

80 Εντούτοις, στην προκειμένη περίπτωση, το άρθρο 2, παράγραφος 2, του νόμου 8/2009 και το άρθρο 33 του νόμου 17/2006 προέβλεπαν ότι, εάν οι πηγές χρηματοδοτήσεως δεν επαρκούσαν για την πλήρη κάλυψη του προβλεπόμενου για την εκπλήρωση των υποχρεώσεων δημόσιας υπηρεσίας κόστους της RTVE, το ισπανικό κράτος υποχρεούτο να καλύψει το κενό αυτό. Συνεπώς, στην υπό κρίση υπόθεση το ύψος της ενισχύσεως δεν εξαρτάτο άμεσα από το φορολογικό μέτρο.

81 Τέταρτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι και η ίδια η Επιτροπή, σε απόφαση κινήσεως επίσημης διαδικασίας έρευνας σε άλλη υπόθεση, ετάχθη υπέρ της άρρηκτης σχέσεως μεταξύ των φόρων και του μέτρου ενισχύσεως, μολονότι η υπόθεση εκείνη και η υπό κρίση υπόθεση είναι παρεμφερείς.

82 Η αιτίαση αυτή είναι επίσης απορριπτέα, χωρίς να είναι αναγκαία η εξέταση του περιεχομένου της επίμαχης αποφάσεως κινήσεως της διαδικασίας επίσημης έρευνας. Συγκεκριμένα, αφενός, υπενθυμίζεται ότι οι εκτιμήσεις της Επιτροπής οι οποίες περιέχονται σε απόφαση κινήσεως επίσημης διαδικασίας έρευνας έχουν μόνο προπαρασκευαστικό χαρακτήρα (απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 27ης Νοεμβρίου 2003, T-190/00, Regione Siciliana κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. II-5015, σκέψη 48). Αφετέρου, η έννοια της ενισχύσεως, και συνεπώς επίσης ο αδιαχώριστος από αυτήν χαρακτήρας των τρόπων χρηματοδοτήσεως, πρέπει να καθορίζονται κατ' εφαρμογήν αντικειμενικών κριτηρίων. Συνεπώς, δεν μπορούν να εξαρτώνται από υποκειμενική εκτίμηση της Επιτροπής. Ως εκ τούτου, ακόμα κι αν υποτεθεί ότι υφίστατο τέτοια διοικητική πρακτική, θα αντέβαινε προς τη νομολογία και δεν θα μπορούσε να δεσμεύσει την Επιτροπή.

83 Πέμπτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το ύψος της ενισχύσεως αυξάνεται σε συνάρτηση προς τα ανωτέρω εκ του φόρου έσοδα, γιατί είναι ανταγωνίστρια της RTVE, και ότι το ανταγωνιστικό πλεονέκτημα της τελευταίας αυξάνεται σε συνάρτηση προς το ποσό του εισπραττόμενου από αυτήν φόρου.

84 Το επιχείρημα αυτό πρέπει να απορριφθεί καθόσον αποσκοπεί να αποδείξει ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη όσον αφορά την εφαρμογή των δύο προϋποθέσεων, κατά τις οποίες το προϊόν του φόρου πρέπει υποχρεωτικώς να διατίθεται για τη χρηματοδότηση της ενισχύσεως και πρέπει να επηρεάζει άμεσα το ύψος της. Συγκεκριμένα, σύμφωνα με τις προϋποθέσεις αυτές, δεν αρκεί να αποδειχθεί ότι η είσπραξη του φόρου επηρεάζει το ανταγωνιστικό πλεονέκτημα του δικαιούχου της ενισχύσεως.

85 Το επιχείρημα αυτό, στον βαθμό που αποσκοπεί να αποδείξει ότι υφίσταται άλλη περίπτωση, στην οποία ο τρόπος χρηματοδοτήσεως μιας ενισχύσεως πρέπει να κριθεί ως αναπόσπαστο μέρος της, θα εξεταστεί στο πλαίσιο του δεύτερου σκέλους.

86 Κατά συνέπεια, ορθώς διαπίστωσε η Επιτροπή ότι το ύψος της προοριζόμενης για την RTVE ενισχύσεως δεν εξαρτάτο άμεσα από το ύψος των γενομένων εισπράξεων βάσει των θεσπισθέντων ή τροποποιηθέντων με τον νόμο 8/2009 φορολογικών μέτρων.

87 Όπως εξετέθη ανωτέρω, στη σκέψη 62, για να μπορούν τα θεσπισθέντα ή τροποποιηθέντα με τον νόμο 8/2009 τρία φορολογικά μέτρα να κριθούν ως αναπόσπαστο μέρος του εισαχθέντος με τον νόμο αυτόν στοιχείου της ενισχύσεως, η προϋπόθεση σχετικά με την ύπαρξη υποχρεωτικής σχέσεως προορισμού μεταξύ του φορολογικού μέτρου και του μέτρου ενισχύσεως και η προϋπόθεση σχετικά με την απόδειξη της άμεσης επιρροής του ως άνω φορολογικού μέτρου επί του ύψους της ως άνω ενισχύσεως είναι σωρευτικές.

88 Συνεπώς, δεν είναι αναγκαία η εξέταση των επιχειρημάτων τα οποία η προσφεύγουσα, καθώς και η Telefónica de España και η Telefónica Móviles España προβάλλουν για να αποδείξουν την ύπαρξη υποχρεωτικής σχέσεως προορισμού μεταξύ του προβλεπόμενου στο άρθρο 5 του νόμου 8/2009 φορολογικού μέτρου και τη χρηματοδότηση της RTVE, δεδομένου ότι αυτά είναι αλυσιτελή.

89 Ως εκ τούτου, το πρώτο σκέλος πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δευτέρου σκέλους, που αφορά τη σχέση μεταξύ των φορολογικών μέτρων και του ανταγωνιστικού πλεονεκτήματος της RTVE

90 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, πέραν της περιπτώσεως που εξέτασε η Επιτροπή στην προβαλλόμενη απόφαση, υπάρχει και άλλη περίπτωση, στην οποία ο τρόπος χρηματοδοτήσεως πρέπει να κριθεί ως αναπόσπαστο μέρος του μέτρου ενισχύσεως. Στην περίπτωση ασύμμετρης επιβολής φόρου, οσάκις φόρος επιβάλλεται αποκλειστικώς σε συγκεκριμένους επιχειρηματικούς φορείς προκειμένου να αντισταθμιστούν υποτιθέμενες υποχρεώσεις παροχής δημόσιας υπηρεσίας και όχι σε άλλους οι οποίοι βρίσκονται σε ανταγωνισμό με τους πρώτους, ο σύνδεσμος μεταξύ της ενισχύσεως και του φόρου είναι ακόμα πιο στενός απ' ό,τι στην περίπτωση που εξέτασε η Επιτροπή. Σε τέτοια περίπτωση, το πλεονέκτημα απορρέει, κατά την προσφεύγουσα, από την επιβολή υποχρεώσεως καταβολής φόρου στους ανταγωνιστές της δικαιούχου επιχειρήσεως.

91 Η προσφεύγουσα εκτιμά ότι, στην προκειμένη περίπτωση, υφίσταται παρόμοιος στενός σύνδεσμος μεταξύ του προβλεπόμενου στο άρθρο 6 του νόμου 8/2009 φόρου και του μέτρου ενισχύσεως. Καταρχήν, ο ως άνω φόρος τής επιβάλλεται προκειμένου να αντισταθμιστεί το κόστος που φέρει η RTVE για την παροχή της δημόσιας υπηρεσίας. Ως εκ τούτου, η RTVE ενισχύεται και μόνο εκ του γεγονότος ότι ένας ανταγωνιστής της υπόκειται σε φόρο. Όσο επαχθέστερος ο φόρος τόσο μεγαλύτερο είναι το ανταγωνιστικό πλεονέκτημα. Περαιτέρω, το γεγονός ότι η ενίσχυση υπέρ της RTVE δεν περιορίζεται στη μη υποβολή της στον φόρο, αλλά το προϊόν του ως άνω φόρου καταβάλλεται στην RTVE δεν κλονίζει το συμπέρασμα αυτό, αλλά ενισχύει τον σύνδεσμο μεταξύ του ως άνω φόρου και του μέτρου ενισχύσεως, καθώς τούτο ενισχύει το ανταγωνιστικό πλεονέκτημα της RTVE. Επιπροσθέτως, στο πλαίσιο της έρευνας της συμβατότητας της ενισχύσεως, πρέπει να εξετάζονται τα αποτελέσματα της ενισχύσεως εντός του συγκεκριμένου πλαισίου της οικείας αγοράς, ήτοι να λαμβάνονται υπόψη τα ανταγωνιστικά μειονεκτήματα των άλλων επιχειρήσεων.

92 Συναφώς, υπενθυμίζεται καταρχάς η διάκριση που η ΣΛΕΕ εγκαθιδρύει, αφενός, μεταξύ των κανόνων που διέπουν τις κρατικές ενισχύσεις και, αφετέρου, των κανόνων που αφορούν τις φορολογικές διατάξεις των κρατών μελών. Κατά πάγια νομολογία, οι υποκείμενοι σε υποχρεωτική εισφορά δεν μπορούν, καταρχήν, να προβάλουν τον ισχυρισμό ότι η απαλλαγή της οποίας απολαύουν άλλα

πρόσωπα συνιστά κρατική ενίσχυση, ώστε να απαλλαγούν από την εν λόγω εισφορά (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 20ής Σεπτεμβρίου 2001, C-390/98, Banks, Συλλογή 2001, σ. I-6117, σκέψη 80 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

93 Ωστόσο, το προβαλλόμενο από την προσφεύγουσα επιχείρημα έχει ως σκοπό να αμφισβητήσει την αρχή αυτή. Συγκεκριμένα, κατά το εν λόγω επιχείρημα, μια επιχείρηση θα μπορούσε να αντιτεθεί στην επιβολή παντός φόρου για τον μόνο λόγο ότι αυτός χρησιμοποιείται προκειμένου να χρηματοδοτήσει οικονομικό πλεονέκτημα παρεχόμενο σε επιχείρηση με την οποία η ίδια τελεί σε ανταγωνιστική σχέση.

94 Σε αυτό το πλαίσιο, βεβαίως, η προσφεύγουσα ορθώς επικαλείται ότι, στην απόφασή του της 7ης Σεπτεμβρίου 2006, C-526/04, Laboratoires Boiron (Συλλογή 2006, σ. I-7529, σκέψεις 27 και 48), το Δικαστήριο έκρινε ότι, στην περίπτωση που η επιβολή υποχρεωτικής εισφοράς συνιστά ενίσχυση, οι υποκείμενες στην εισφορά επιχειρήσεις μπορούν να αντιταχθούν στην καταβολή της.

95 Εντούτοις, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, δεν μπορεί να συναχθεί εξ αυτής της αποφάσεως το συμπέρασμα ότι εξαρκεί επιχείρηση υποκείμενη στον φόρο ο οποίος συμβάλλει στη χρηματοδότηση της ενισχύσεως να βρίσκεται σε ανταγωνιστική σχέση με τον δικαιούχο της ενισχύσεως, ώστε να αποτελεί ο φόρος αναπόσπαστο μέρος της ενισχύσεως και η ίδια να μπορεί να αντιτεθεί στην καταβολή του.

96 Ειδικότερα, η κρίση του Δικαστηρίου στην παρατεθείσα στη σκέψη 94 απόφαση Laboratoires Boiron ήταν δικαιολογημένη λαμβανομένων υπόψη των συγκεκριμένων περιστάσεων της υποθέσεως αυτής.

97 Η υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η παρατεθείσα στη σκέψη 94 απόφαση Laboratoires Boiron αφορούσε τη διανομή φαρμάκων στη Γαλλία, όπου υπήρχαν δύο άμεσα ανταγωνιστικά κυκλώματα πωλήσεως φαρμάκων: αφενός, το κύκλωμα των χονδρεμπόρων και, αφετέρου, το κύκλωμα των φαρμακευτικών εργαστηρίων που πωλούν απευθείας. Ο επίμαχος στην υπόθεση αυτή φόρος είχε επιβληθεί επί των άμεσων πωλήσεων φαρμάκων από τα φαρμακευτικά εργαστήρια. Αποσκοπούσε ιδίως στην αποκατάσταση της ισορροπίας των συνθηκών του ανταγωνισμού μεταξύ των δύο κυκλωμάτων πωλήσεως φαρμάκων, οι οποίες, κατά τον Γάλλο νομοθέτη, είχαν στρεβλωθεί, λόγω της υπάρξεως υποχρεώσεων δημόσιας υπηρεσίας οι οποίες βαρύνουν μόνο τους χονδρεμπόρους.

98 Στην παρατεθείσα στη σκέψη 94 απόφαση Laboratoires Boiron το Δικαστήριο δέχθηκε την ύπαρξη δύο ιδιαίτερων πτυχών του επίμαχου στην υπόθεση εκείνη φόρου. Αφενός, δέχθηκε ότι δεν επρόκειτο για φόρο γενικής ισχύος αλλά για περίπτωση ασύμμετρης επιβολής φόρου σε μία κατηγορία επιχειρήσεων και μη επιβολής του φόρου αυτού σε επιχειρήσεις ευθέως ανταγωνιστικές των πρώτων (σκέψεις 32 έως 34 της αποφάσεως). Αφετέρου, διαπίστωσε ότι η μη υπαγωγή των χονδρεμπόρων στον φόρο ήταν σκόπιμη, και μάλιστα αποτελούσε τον κύριο σκοπό του φόρου, δεδομένου ότι αποσκοπούσε στην αποκατάσταση της ισορροπίας μεταξύ των δύο κυκλωμάτων διανομής (σκέψη 35 της αποφάσεως).

99 Τα επίμαχα στην προκειμένη περίπτωση φορολογικά μέτρα, ήτοι τα τρία θεσπισθέντα ή τροποποιηθέντα με τον νόμο 9/2009 φορολογικά μέτρα, δεν είναι συγκρίσιμα με αυτά που αφορά η παρατεθείσα στη σκέψη 94 απόφαση Laboratoires Boiron.

100 Συγκεκριμένα, πρώτον, ο κύριος σκοπός της εισπράξεως των ως άνω φόρων δεν είναι η αποκατάσταση της ισορροπίας των συνθηκών ανταγωνισμού μεταξύ των λοιπών επιχειρηματικών φορέων και της RTVE αλλά η κάλυψη της χρηματοδοτήσεως της δεύτερης.

101 Δεύτερον, ο σύνδεσμος μεταξύ των φορολογικών μέτρων και της επίμαχης ενισχύσεως στην προκειμένη περίπτωση είναι λιγότερο στενός απ' ό,τι στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η παρατεθείσα στη σκέψη 94 απόφαση Laboratoires Boiron. Στην υπόθεση εκείνη, υφίστατο άρρηκτος σύνδεσμος μεταξύ του φορολογικού μέτρου και του μέτρου ενισχύσεως, ο οποίος δεν άφηνε

περιθώριο διακρίσεως του ενός από το άλλο. Δεδομένου ότι η ενίσχυση συνίστατο αποκλειστικώς στην επιβολή υποχρεωτικής εισφοράς σε ορισμένη κατηγορία επιχειρήσεων, η μη εφαρμογή του φορολογικού μέτρου λόγω της ασυμβατότητάς του προς το δίκαιο της Ένωσης είχε ως άμεση συνέπεια την έκλειψη της ενισχύσεως. Αντιθέτως, στην προκειμένη περίπτωση, ενδεχόμενη μη εφαρμογή των θεσπισθέντων ή τροποποιηθέντων με τον νόμο 8/2009 φορολογικών μέτρων λόγω της ενδεχόμενης ασυμβατότητάς τους με το δίκαιο της Ένωσης δεν έχει ως άμεση συνέπεια τη διακύβευση της επίμαχης ενισχύσεως υπέρ της RTVE. Συγκεκριμένα, όπως προεκτέθηκε στη σκέψη 80, στην περίπτωση που ο τρόπος χρηματοδοτήσεως της ενισχύσεως της RTVE κριθεί ασύμβατος προς το δίκαιο της Ένωσης, δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 2, του νόμου 8/2009 και του άρθρου 33 του νόμου 17/2006, το ισπανικό κράτος είναι υποχρεωμένο να καλύψει το δημιουργούμενο χρηματοδοτικό κενό μεταξύ των πηγών χρηματοδοτήσεως που διαθέτει η RTVE και το σύνολο των δαπανών της για την εκπλήρωση των υποχρεώσεών της δημόσιας υπηρεσίας.

102 Τρίτον, πρέπει να υπογραμμισθεί ότι, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η παρατεθείσα στη σκέψη 94 απόφαση Laboratoires Boiron, το ύψος της ενισχύσεως καθοριζόταν αποκλειστικά από το ποσό του φόρου. Συγκεκριμένα, όπως είχε δεχθεί ο γενικός εισαγγελέας A. Tizzano στο σημείο 47 των προτάσεών του στην υπόθεση εκείνη, το όφελος το οποίο αποκομίζουν οι δικαιούχοι από την επιβολή του επίδικου φόρου στους ανταγωνιστές τους εξαρτάτο αναγκαστικώς από το ύψος του φόρου. Αντιθέτως, στην προκειμένη περίπτωση, το ύψος της ενισχύσεως καθορίζεται καταρχάς από το καθαρό κόστος της εκπληρώσεως της υποχρεώσεως παροχής δημόσιας υπηρεσίας. Η υποχρέωση καταβολής των προβλεπόμενων με τον νόμο 8/2009 φόρων, βεβαίως, ενδεχομένως να συνεπάγεται πρόσθετο ανταγωνιστικό μειονέκτημα για τους ιδιωτικούς επιχειρηματικούς φορείς που βρίσκονται σε ανταγωνισμό με την RTVE. Ωστόσο, συναφώς, το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι το γεγονός ότι ένας φόρος ο οποίος έχει ως σκοπό τη συμβολή στη χρηματοδότηση ενισχύσεως επιβάλλεται σε επιχείρηση αλλά όχι στον δικαιούχο της ενισχύσεως, ο οποίος βρίσκεται σε ανταγωνιστική σχέση με την πρώτη, δεν εξαρκεί για να κριθεί ότι ο φόρος αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της ως άνω ενισχύσεως (απόφαση Distribution Casino France κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 56 ανωτέρω, σκέψεις 40 έως 43).

103 Συνεπώς, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, τα τρία θεσπισθέντα ή τροποποιηθέντα με τον νόμο 8/2009 φορολογικά μέτρα δεν είναι συγκρίσιμα προς το επιβληθέν, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η παρατεθείσα στη σκέψη 94 απόφαση Laboratoires Boiron, φορολογικό μέτρο.

104 Επομένως, η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο διαπιστώνοντας, με την προσβαλλόμενη απόφαση, ότι δεν υπήρχε μεταξύ των θεσπισθέντων ή τροποποιηθέντων με τον νόμο 8/2009 φορολογικών μέτρων και των στοιχείων που εισήγαγε ο νόμος αυτός επαρκώς στενός σύνδεσμος, ο οποίος θα καθιστούσε δυνατή την εκτίμηση ότι τα εν λόγω φορολογικά μέτρα αποτελούν αναπόσπαστο μέρος του μέτρου ενισχύσεως.

105 Ως εκ τούτου, το δεύτερο σκέλος πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τρίτου σκέλους, το οποίο αφορά αντιφατική κρίση της Επιτροπής

106 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι αντιφατική, δεδομένου ότι, διαπιστώνοντας ότι η τροποποίηση του συστήματος χρηματοδοτήσεως της RTVE έπρεπε να γνωστοποιηθεί, ιδίως λόγω της θεσπίσεως του προβλεπόμενου στο άρθρο 6 του νόμου 8/2009 φόρου, η Επιτροπή παραδέχθηκε σιωπηρώς ότι ο φόρος αυτός αποτελούσε αναπόσπαστο μέρος της ενισχύσεως.

107 Συναφώς, αρκεί η διαπίστωση ότι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η Επιτροπή δεν δέχθηκε, με τις αιτιολογικές σκέψεις 48 έως 55 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι τα τρία θεσπισθέντα ή τροποποιηθέντα με τον νόμο 8/2009 φορολογικά μέτρα έπρεπε να κριθούν ως νέες ενισχύσεις. Συγκεκριμένα, στην αιτιολογική σκέψη 50 της ως άνω αποφάσεως, η Επιτροπή αρκέστηκε να κάνει δεκτό ότι οι νέες πηγές δημόσιας χρηματοδοτήσεως που εισήγαγε ο ως άνω νόμος συνιστούν

νέα στοιχεία ενισχύσεως. Ωστόσο, δεν υφίσταται καμία αντινομία μεταξύ, αφενός, της διαπιστώσεως της Επιτροπής κατά την οποία οι νέες πηγές δημόσιας χρηματοδοτήσεως που εισήχθησαν με τον νόμο αυτό συνιστούσαν νέα στοιχεία ενισχύσεως και, αφετέρου, της διαπιστώσεώς της στην αιτιολογική σκέψη 66 της αποφάσεως αυτής, κατά την οποία τα τρία φορολογικά μέτρα που θεσπίστηκαν με τον ίδιο νόμο για την οικονομική κάλυψη αυτών των νέων πηγών χρηματοδοτήσεως δεν αποτελούσαν αναπόσπαστο μέρος της ενισχύσεως αυτής.

108 Ως εκ τούτου, το τρίτο σκέλος πρέπει επίσης να απορριφθεί και, κατά συνέπεια, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά παράβαση των άρθρων 49 και 63 ΣΛΕΕ

109 Με τον τρίτο λόγο ακυρώσεως, η προσφεύγουσα, υποστηριζόμενη από την Telefónica de España και την Telefónica Móviles España, διατείνεται ότι η Επιτροπή παρέβη τα άρθρα 49 και 63 ΣΛΕΕ. Ο προβλεπόμενος στο άρθρο 6 του νόμου 8/2009 φόρος, ο οποίος, κατά την προσφεύγουσα αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της χορηγούμενης στην RTVE ενισχύσεως, αντιβαίνει στα ως άνω άρθρα της ΣΛΕΕ.

110 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από το Βασίλειο της Ισπανίας και την RTVE, αμφισβητεί τα επιχειρήματα αυτά. Εξάλλου, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι τα προβληθέντα από την προσφεύγουσα επιχειρήματα είναι εν μέρει απαράδεκτα.

111 Συναφώς, αρκεί η διαπίστωση ότι, καθόσον η προσφεύγουσα επικαλείται παράβαση των άρθρων 49 και 63 ΣΛΕΕ, επικαλείται την ασυμβατότητα του προβλεπόμενου στο άρθρο 6 του νόμου 8/2009 φορολογικού μέτρου προς τις διατάξεις αυτές. Ωστόσο, δεδομένου ότι το εν λόγω φορολογικό μέτρο δεν αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της ενισχύσεως, η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη να εξετάσει την συμβατότητά του προς τα άρθρα 49 και 63 ΣΛΕΕ στο πλαίσιο της διαδικασίας που κατέληξε στην έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

112 Κατά συνέπεια, πρέπει να απορριφθεί ο τρίτος λόγος ακυρώσεως χωρίς να είναι αναγκαίο το Δικαστήριο να αποφανθεί επί της αιτιάσεως περί απαραδέκτου η οποία διατυπώθηκε από την Επιτροπή.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά παράβαση του άρθρου 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ

113 Η προσφεύγουσα, υποστηριζόμενη από την Telefónica de España και την Telefónica Móviles España, διατείνεται ότι η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, επιτρέποντας καθεστώς ενισχύσεως το οποίο παραβιάζει την αρχή της αναλογικότητας. Το οικονομικό καθεστώς της RTVE στρεβλώνει, κατά την προσφεύγουσα, τον ανταγωνισμό στις αγορές τηλεοπτικού περιεχομένου και στην κατάντη αγορά τηλεθεάσεως κατά τρόπο αντιβαίνοντα στο γενικό συμφέρον. Η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι βρίσκεται σε ανταγωνιστική σχέση με την RTVE στις αγορές τηλεθεάσεως και στην αγορά αποκτήσεως περιεχομένου. Ο νόμος 8/2009, ιδίως το άρθρο του 6, στρεβλώνει τον ανταγωνισμό στις οικείες αγορές κατά τρόπο αντιβαίνοντα στο κοινό συμφέρον. Η RTVE διαθέτει, κατά την προσφεύγουσα, διπλό πλεονέκτημα δεδομένου ότι, αφενός, η χρηματοδότησή της όχι μόνο διατηρήθηκε, αλλά αυξήθηκε, και, αφετέρου, η επενδυτική ικανότητα των ανταγωνιστών της μειώθηκε. Το πλεονέκτημα αυτό της επιτρέπει να υιοθετεί συμπεριφορές που θίγουν τον ανταγωνισμό και οι οποίες δεν είναι αναγκαίες για την εκπλήρωση των υποχρεώσεών της δημόσιας υπηρεσίας. Γλαφυρά παραδείγματα συμπεριφοράς της RTVE θίγουσας τον ανταγωνισμό στον τομέα των κινηματογραφικών δικαιωμάτων είναι η απόκτηση άλλων δικαιωμάτων πέραν εκείνων για την προβολή σε ζώνη τηλεοράσεως ελεύθερης προσβάσεως, όπως η απόκτηση του αποκλειστικού δικαιώματος προβολής μιας ταινίας ή του δικαιώματος προβολής της σε ζώνη συνδρομητικής τηλεοράσεως, καθώς και οι πιέσεις τις οποίες ασκούσε η RTVE για τη μείωση της διάρκειας των ζωνών συνδρομητικής τηλεοράσεως. Όσον αφορά τη μετάδοση αθλητικών διοργανώσεων σημαντικής

εμπορικής αξίας, η RTVE υποβάλλει δυσανάλογα υψηλές οικονομικές προτάσεις για την απόκτηση των δικαιωμάτων, προκαλώντας τεχνητή διόγκωση των τιμών σε ύψη στα οποία οι ανταγωνιστές της αδυνατούν να αντεπεξέλθουν. Κατά την προσφεύγουσα, η συμπεριφορά αυτή της RTVE επηρεάζει επίσης τη θέση της στην αγορά τηλεθεάσεως, δεδομένου ότι το εύρος του προγραμματισμού της είναι φτωχό, γεγονός που επηρεάζει τις συνδρομές της. Αντιθέτως προς τις επιχειρήσεις τηλεοράσεως ελεύθερης προσβάσεως, οι επιχειρήσεις συνδρομητικής τηλεοράσεως δεν επωφελούνται από την κατάργηση των διαφημίσεων στην RTVE. Εξάλλου, δεν έχει τη δυνατότητα να προσφέρει υπηρεσίες «triple play». Οι επιβληθέντες στην RTVE περιορισμοί δεν εξαρκούν για την εξάλειψη αυτών των δυσανάλογων στρεβλώσεων του ανταγωνισμού. Καταρχάς, η απαγόρευση που επεβλήθη στην RTVE χρήσεως των εσόδων της για να πλειοδοτεί στο πλαίσιο της αποκτήσεως δικαιωμάτων περιεχομένου σημαντικής εμπορικής αξίας δεν έχει αντίκρισμα, δεδομένου ότι η ανατεθειμένη στην RTVE αποστολή παροχής δημόσιας υπηρεσίας περιλαμβάνει την απόκτηση περιεχομένου σημαντικής εμπορικής αξίας. Εν συνεχεία, το ανώτατο όριο του προϋπολογισμού για την απόκτηση δικαιωμάτων μεταδόσεως αθλητικών διοργανώσεων είναι αλυσιτελές. Εξάλλου, ο περιορισμός κατ' έτος που προβλέπεται για την πρώτη τηλεοπτική προβολή 52 ταινιών που προβλήθηκαν πρόσφατα στους κινηματογράφους, οι οποίες γυρίστηκαν από μεγάλα διεθνή στούντιο κινηματογραφικής παραγωγής, δεν επαρκεί. Τέλος, ο περιορισμός κατά τον οποίον ο φόρος που επιβλήθηκε στις επιχειρήσεις ιδιωτικής τηλεοράσεως δεν μπορεί να υπερβαίνει το όριο του 20 % των προβλεπομένων ετησίων εσόδων είναι αλυσιτελής.

114 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από το Βασίλειο της Ισπανίας και την RTVE, αμφισβητεί τα επιχειρήματα αυτά.

115 Συναφώς, πρέπει προκαταρκτικώς να υπομνησθεί το περιεχόμενο του άρθρου 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ καθώς και το νομικό πλαίσιο στο οποίο αυτό εντάσσεται.

116 Δυνάμει του άρθρου 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, οι επιχειρήσεις που είναι επιφορτισμένες με τη διαχείριση υπηρεσιών γενικού οικονομικού συμφέροντος υπόκεινται στους κανόνες της Συνθήκης, ιδίως στους κανόνες ανταγωνισμού, στο μέτρο που η εφαρμογή των κανόνων αυτών δεν εμποδίζει νομικώς ή πραγματικώς την εκπλήρωση της ιδιαίτερης αποστολής που τους έχει ανατεθεί. Το άρθρο αυτό ορίζει επίσης ότι η ανάπτυξη των συναλλαγών δεν πρέπει να επηρεάζεται σε βαθμό ο οποίος θα αντέβαινε προς το συμφέρον της Ένωσης.

117 Για να μπορεί κρατική ενίσχυση υπό την έννοια του άρθρου 107 ΣΛΕΕ να κριθεί ως συμβατή με την εσωτερική αγορά υπό το πρίσμα του άρθρου 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, πρέπει να πληρούνται οι κατωτέρω προϋποθέσεις: αφενός, πρέπει να ανατίθεται η υπηρεσία γενικού οικονομικού συμφέροντος στον εκάστοτε επιχειρηματικό φορέα με πράξη δημόσιας εξουσίας που να καθορίζει σαφώς τις υποχρεώσεις της επίμαχης υπηρεσίας γενικού οικονομικού συμφέροντος· αφετέρου, ο ως άνω επιχειρηματικός φορέας δεν πρέπει να λαμβάνει υπεραντιστάθμιση και η κρατική χρηματοδότηση δεν πρέπει να θίγει δυσανάλογα τον ανταγωνισμό στην εξωτερική αγορά (βλ., κατ' αυτή την έννοια, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 12ης Φεβρουαρίου 2008, T-289/03, BUPA κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2008, σ. II-81, σκέψεις 181 και 222).

118 Στην προκειμένη περίπτωση, η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί τις διαπιστώσεις της Επιτροπής κατά τις οποίες στην RTVE έχει ανατεθεί υπηρεσία γενικού οικονομικού συμφέροντος με πράξη δημόσιας εξουσίας και ότι με αυτή καθορίζονται σαφώς οι υποχρεώσεις παροχής υπηρεσίας γενικού οικονομικού συμφέροντος.

119 Εξάλλου, η προσφεύγουσα δεν βάλλει ειδικώς κατά του συμπεράσματος της Επιτροπής περί της μη υπάρξεως υπεραντισταθμίσεως. Υποστηρίζει, βεβαίως, ότι δυνάμει του νόμου 8/2009 η RTVE διαθέτει μεγαλύτερα έσοδα απ' ό,τι στο παρελθόν. Εντούτοις, προβάλλει το επιχείρημα αυτό για να αποδείξει ότι ενισχύθηκε η δυνατότητα της RTVE να στρεβλώνει τον ανταγωνισμό.

120 Εντούτοις, η προσφεύγουσα υποστηρίζει, αφενός, ότι ο νόμος 8/2009 καθιστά δυνατόν για την RTVE να πλειοδοτεί στην αγορά αποκτήσεως περιεχομένου και, αφετέρου, ότι το καθεστώς ενισχύσεως υπέρ της RTVE στρεβλώνει τον ανταγωνισμό, καθόσον αντιβαίνει στο κοινό συμφέρον.

Επί του πρώτου σκέλους, το οποίο αφορά τον κίνδυνο συμπεριφοράς της RTVE θίγουσας τον ανταγωνισμό

121 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη εγκρίνοντας το καθεστώς χρηματοδοτήσεως της RTVE, όπως αυτό τροποποιήθηκε με τον νόμο 8/2009, μολονότι υφίστατο κίνδυνος συμπεριφοράς της RTVE θίγουσας τον ανταγωνισμό στην αγορά της αποκτήσεως δικαιωμάτων μεταδόσεως αθλητικών διοργανώσεων και προβολής κινηματογραφικών ταινιών.

122 Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει να υπομνησθούν οι αρχές που διέπουν τον έλεγχο στον οποίο προβαίνει το Γενικό Δικαστήριο επί αποφάσεως της Επιτροπής στον τομέα των δημοσίων υπηρεσιών και, ειδικότερα, στον τομέα της χρηματοδοτήσεως υπηρεσιών.

123 Δυνάμει του άρθρου 14 ΣΛΕΕ, η Ένωση και τα κράτη μέλη της, εντός των πλαισίων των αντίστοιχων αρμοδιοτήτων τους και εντός του πεδίου εφαρμογής των Συνθηκών, μεριμνούν ούτως ώστε οι υπηρεσίες γενικού οικονομικού συμφέροντος να λειτουργούν βάσει αρχών και προϋποθέσεων, ιδίως οικονομικών και δημοσιονομικών, οι οποίες επιτρέπουν την εκπλήρωση του σκοπού τους. Το άρθρο αυτό προβλέπει, επίσης, ότι οι εν λόγω αρχές και προϋποθέσεις θα καθοριστούν, με την επιφύλαξη της αρμοδιότητας των κρατών μελών, τηρουμένων των Συνθηκών, για την παροχή, εκτέλεση και χρηματοδότηση των υπηρεσιών αυτών.

124 Από το πρωτόκολλο αριθ. 26 σχετικά με τις υπηρεσίες γενικού συμφέροντος, το οποίο συμπληρώνει τη ΣΕΚ και τη ΣΛΕΕ, προκύπτει ότι μία από τις κοινές αξίες της Ένωσης σχετικά με τις υπηρεσίες είναι ο ουσιώδης ρόλος και η ευρεία διακριτική ευχέρεια των εθνικών, περιφερειακών και τοπικών αρχών κατά την παροχή, ανάθεση ή οργάνωση των υπηρεσιών γενικού οικονομικού συμφέροντος.

125 Δυνάμει του πρωτοκόλλου αριθ. 29 για το σύστημα δημόσιας ραδιοτηλεοράσεως στα κράτη μέλη, το οποίο συμπληρώνει τη ΣΕΚ και τη ΣΛΕΕ, το σύστημα δημόσιας ραδιοτηλεοράσεως στα κράτη μέλη είναι άρρηκτα συνδεδεμένο με τις δημοκρατικές, κοινωνικές και πολιτιστικές ανάγκες κάθε κοινωνίας, καθώς και με την ανάγκη να διασφαλίζεται η πολυφωνία στα μέσα ενημερώσεως. Προκύπτει επίσης από το πρωτόκολλο ότι οι διατάξεις της Συνθήκης ισχύουν υπό την επιφύλαξη της αρμοδιότητας των κρατών μελών να μεριμνούν για τη χρηματοδότηση της δημόσιας υπηρεσίας ραδιοτηλεοπτικών μεταδόσεων, εφόσον η χρηματοδότηση αυτή παρέχεται σε ραδιοτηλεοπτικούς οργανισμούς για την εκπλήρωση της αποστολής της δημόσιας υπηρεσίας, όπως την έχει θεσμοθετήσει, οριοθετήσει και οργανώσει κάθε κράτος μέλος, και εφόσον η χρηματοδότηση αυτή δεν επηρεάζει τις συνθήκες του εμπορίου και τον ανταγωνισμό εντός της Κοινότητας σε βαθμό αντιβαίνοντα στο κοινό συμφέρον, ενώ λαμβάνεται υπόψη η υλοποίηση του σκοπού που επιδιώκει αυτή η δημόσια υπηρεσία.

126 Επομένως, τα κράτη μέλη διαθέτουν ευρύ περιθώριο διακριτικής ευχέρειας ως προς τον ορισμό της αποστολής της δημόσιας υπηρεσίας ραδιοτηλεοπτικών μεταδόσεων και ως προς τον καθορισμό της οργανώσεώς της (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 1ης Ιουλίου 2010, T-568/08 και T-573/08, M6 και TF1 κατά Επιτροπής, Συλλογή 2010, σ. II-3397, σκέψη 139).

127 Ως εκ τούτου, ο έλεγχος που ασκεί η Επιτροπή ως προς τον ορισμό της αποστολής της δημόσιας υπηρεσίας ραδιοτηλεοπτικών μεταδόσεων και τον καθορισμό της οργανώσεώς της είναι περιορισμένος (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση BUPA κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 117 ανωτέρω, σκέψη 220).

128 Όσον αφορά τον έλεγχο που ασκεί το Γενικό Δικαστήριο επί αποφάσεως της Επιτροπής στον τομέα αυτό, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η εκτίμηση της Επιτροπής αφορά πολύπλοκα οικονομικά δεδομένα. Συνεπώς, ο έλεγχος που ασκεί το Δικαστήριο επί της αποφάσεως της Επιτροπής είναι ακόμα πιο

περιορισμένος από αυτόν που ασκεί η Επιτροπή επί του μέτρου του οικείου κράτους μέλους. Το Γενικό Δικαστήριο εξακριβώνει απλώς εάν το επίμαχο μέτρο είναι προδήλως ακατάλληλο σε σχέση προς τον επιδιωκόμενο σκοπό (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση BUPA κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 117 ανωτέρω, σκέψεις 221 και 222).

129 Υπό το πρίσμα των προηγούμενων σκέψεων, πρέπει να εξεταστεί η αιτίαση κατά την οποία η Επιτροπή δεν έλαβε επαρκώς υπόψη τον κίνδυνο συμπεριφοράς της RTVE θίγουσας τον ανταγωνισμό στην αγορά της αποκτήσεως δικαιωμάτων μεταδόσεως αθλητικών διοργανώσεων και της προβολής κινηματογραφικών ταινιών.

130 Καταρχάς, όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας κατά το οποίο οι δημόσιοι πόροι που διαθέτει η RTVE λόγω του καθεστώτος χρηματοδοτήσεώς της καθιστούν δυνατό τον ανταγωνισμό της με τους ιδιωτικούς επιχειρηματικούς φορείς στην αγορά αποκτήσεως περιεχομένου, υπενθυμίζεται ότι ο νόμος 17/2006, όπως τροποποιήθηκε με τον νόμο 8/2009, αναθέτει στην RTVE αποστολή υπηρεσίας ραδιοτηλεοπτικών μεταδόσεων η οποία περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, τη μετάδοση αθλητικών διοργανώσεων και την προβολή ταινιών γυρισμένων από μεγάλες διεθνείς εταιρίες κινηματογραφικής παραγωγής. Λαμβανομένου υπόψη του ευρέος περιθωρίου εκτιμήσεως που διαθέτουν τα κράτη μέλη όσον αφορά τον ορισμό της δημόσιας υπηρεσίας ραδιοτηλεοπτικών μεταδόσεων, το άρθρο 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ δεν έχει την έννοια ότι αντιτίθεται στο να ορίζει ένα κράτος μέλος κατά τρόπο ευρύ τη δημόσια αυτή υπηρεσία και στο να αναθέτει σε έναν οργανισμό ραδιοτηλεοράσεως την αποστολή διαμορφώσεως ενός προγράμματος ισορροπημένου και ποικίλου, το οποίο μπορεί να περιλαμβάνει τη μετάδοση αθλητικών διοργανώσεων και την προβολή ταινιών (βλ., κατ' αυτή την έννοια, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 26ης Ιουνίου 2008, T-442/03, Tribunal du SIC κατά Επιτροπής, Συλλογή 2008, σ. II-1161, σκέψη 201, και απόφαση της 22ας Οκτωβρίου 2008, T-309/04, T-317/04, T-329/04 και T-336/04, TV2/Danmark κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2008, σ. II-2935, σκέψεις 122 έως 124). Ως εκ τούτου, το γεγονός ότι η RTVE ανταγωνίζεται τους ιδιωτικούς επιχειρηματικούς φορείς στην αγορά αποκτήσεως περιεχομένου και σε ορισμένες περιπτώσεις τους κερδίζει δεν επαρκεί, από μόνο του, για να αποδείξει πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως της Επιτροπής.

131 Εντούτοις, η προσφεύγουσα δικαίως υποστηρίζει ότι δεν θα ήταν συμβατό με το άρθρο 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ οργανισμός ραδιοτηλεοράσεως να επιδεικνύει αντιανταγωνιστική συμπεριφορά έναντι των ιδιωτικών επιχειρηματικών φορέων στην αγορά επιδιδόμενη, παραδείγματος χάριν, στην πρακτική συστηματικής πλειοδοσίας στην αγορά αποκτήσεως περιεχομένου. Παρόμοια συμπεριφορά δεν θα μπορούσε να κριθεί ως αναγκαία για την εκπλήρωση της υποχρεώσεώς της παροχής δημόσιας υπηρεσίας.

132 Ωστόσο, όσον αφορά παρόμοιο κίνδυνο, διαπιστώνεται ότι το άρθρο 3, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του νόμου 8/2009 ορίζει ότι η RTVE ουδόλως μπορεί να διαθέσει μέρος των εσόδων της για να πλειοδοτήσει, σε σχέση με ανταγωνιστές της, επί των δικαιωμάτων περιεχομένου σημαντικής εμπορικής αξίας. Συνεπώς, η διάταξη αυτή απαγορεύει ρητώς συμπεριφορά πλειοδοσίας από μέρους της RTVE. Η απαγόρευση αυτή επαναλαμβάνεται στο άρθρο 43, παράγραφος 7, του νόμου 7/2010, το οποίο ήταν σε ισχύ κατά τον χρόνο εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως και το οποίο ήταν σε γνώση της Επιτροπής (βλ. αιτιολογική σκέψη 75 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

133 Μολονότι αναγνωρίζει την ύπαρξη του άρθρου 3, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του νόμου 8/2009, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι τούτο δεν μπορεί να αποκλείσει το ενδεχόμενο η RTVE να προβεί σε συστηματική πλειοδοσία. Επομένως, η απαγόρευση αυτή δεν είναι, κατά την προσφεύγουσα, αποτελεσματική.

134 Συναφώς, πρώτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η απαγόρευση πλειοδοσίας δεν είναι αποτελεσματική, διότι η αποστολή δημόσιας υπηρεσίας της RTVE περιλαμβάνει την απόκτηση περιεχομένου σημαντικής εμπορικής αξίας. Αντιθέτως, η ίδια η ύπαρξη τέτοιας απαγορεύσεως αποδεικνύει ότι η συμπεριφορά της RTVE είναι ικανή να στρεβλώσει τον ανταγωνισμό.

135 Το επιχείρημα αυτό δεν μπορεί να γίνει δεκτό.

136 Συγκεκριμένα, όπως προεκτέθηκε στη σκέψη 130, το άρθρο 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ δεν αντιτίθεται ούτε στο ότι η RTVE ανταγωνίζεται τους ιδιωτικούς επιχειρηματικούς φορείς ούτε στο ότι αποκτά περιεχόμενο σημαντικής εμπορικής αξίας, καθόσον τούτο γίνεται στο πλαίσιο της εκπληρώσεως της αποστολής της δημόσιας υπηρεσίας ραδιοτηλεοπτικών μεταδόσεων.

137 Δεύτερον, η προσφεύγουσα παραθέτει παραδείγματα αποκτήσεως δικαιωμάτων από μέρους της RTVE τα οποία, κατ' αυτήν, είναι ικανά να αποδείξουν ότι η RTVE προέβη σε πλειοδοσία.

138 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή εξέτασε απλώς τη συμβατότητα του οικονομικού καθεστώτος της RTVE, όπως τροποποιήθηκε με τον νόμο 8/2009. Κατά συνέπεια, στο πλαίσιο του ελέγχου της αποφάσεως αυτής από το Γενικό Δικαστήριο, τα παραδείγματα που παρέθεσε η προσφεύγουσα μπορούν να ληφθούν υπόψη μόνο στο μέτρο που είναι ικανά να αποδείξουν ότι, κατά τον χρόνο εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως αναφορικά με την αποτελεσματικότητα της προβλεπόμενης στο άρθρο 3, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του νόμου 8/2009 και στο άρθρο 43, παράγραφος 7, του νόμου 7/2010 απαγορεύσεως.

139 Ωστόσο, όπως παραδέχθηκε και η προσφεύγουσα, μεγάλο μέρος των παραδειγμάτων που παρέθεσε αφορούν περιπτώσεις αποκτήσεως δικαιωμάτων από την RTVE προγενέστερων της θέσεως σε ισχύ της προβλεπόμενης στο άρθρο 3, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του νόμου 8/2009 απαγορεύσεως.

140 Κατά συνέπεια, ακόμη κι αν υποτεθεί ότι τα παραδείγματα αυτά αποκτήσεως δικαιωμάτων από την RTVE αποδεικνύουν αντιανταγωνιστική συμπεριφορά της, δεν είναι ικανά να αποδείξουν ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως αναφορικά με την εκτίμηση της αποτελεσματικότητας της προβλεπόμενης στο άρθρο 3, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του νόμου 8/2009 και στο άρθρο 43, παράγραφος 7, του νόμου 7/2010 απαγορεύσεως.

141 Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει επίσης να απορριφθεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας κατά το οποίο, ακόμα και αν τα παραδείγματα αποκτήσεως δικαιωμάτων από την RTVE ήταν προγενέστερα της θέσεως σε ισχύ της προβλεπόμενης στο άρθρο 3, παράγραφος 12, δεύτερη περίοδος, του νόμου 8/2009 και στο άρθρο 43, παράγραφος 7, του νόμου 7/2010 απαγορεύσεως θα συνέχιζαν να παράγουν αποτελέσματα και για το μέλλον. Συγκεκριμένα, όπως προεκτέθηκε στη σκέψη 138, το αντικείμενο της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι το καθεστώς χρηματοδοτήσεως της RTVE, όπως τροποποιήθηκε με τον νόμο 8/2009, και η συμβατότητα του καθεστώτος αυτού δεν μπορεί να επηρεαστεί από τις ανωτέρω αποκτήσεις δικαιωμάτων.

142 Μεταξύ των παραδειγμάτων αποκτήσεως δικαιωμάτων από την RTVE που επικαλείται η προσφεύγουσα για να αποδείξει αντιανταγωνιστική συμπεριφορά της RTVE, το μόνο που είναι μεταγενέστερο της θέσεως σε ισχύ της προβλεπόμενης στο άρθρο 3, παράγραφος 12, δεύτερη περίοδος, του νόμου 8/2009 και στο άρθρο 43, παράγραφος 7, του νόμου 7/2010 απαγορεύσεως, αφορά τα δικαιώματα μη κωδικοποιημένης μεταδόσεως των αγώνων του κυπέλλου πρωταθλητριών της ευρωπαϊκής ένωσης ποδοσφαίρου (UEFA) για τα έτη 2012 έως 2015. Συναφώς, η προσφεύγουσα αναφέρει ότι ιδιωτικός επιχειρηματικός φορέας υπέβαλε καταγγελία στις ισπανικές αρχές, διότι εκτιμούσε ότι, όσον αφορά την απόκτηση των δικαιωμάτων αυτών, η RTVE είχε προβεί σε πλειοδοσία. Η προσφεύγουσα εκτιμά ότι οι περιπτώσεις αυτές είναι ικανές να αποδείξουν την αναποτελεσματικότητα της επίμαχης απαγορεύσεως.

143 Ωστόσο, αυτό το παράδειγμα αποκτήσεως δικαιωμάτων από την RTVE δεν είναι ικανό να αποδείξει ότι η Επιτροπή, κατά τον χρόνο εκδόσεως της αποφάσεώς της, υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως όσον αφορά την εκτίμηση της αποτελεσματικότητας της προβλεπόμενης στο άρθρο 3, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του νόμου 8/2009 και στο άρθρο 43, παράγραφος 7, του νόμου 7/2010 απαγορεύσεως.

144 Συγκεκριμένα, αφενός, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το επίμαχο δικαίωμα αποκτήθηκε όχι μόνο πριν τη θέση σε ισχύ της προβλεπόμενης στο άρθρο 3, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του νόμου 8/2009 και στο άρθρο 43, παράγραφος 7, του νόμου 7/2010 απαγορεύσεως αλλά επίσης μετά την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως. Ωστόσο, κατά πάγια νομολογία, στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, η νομιμότητα πράξεως της Ένωσης πρέπει να εκτιμάται σε συνάρτηση με τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που υφίστανται κατά τον χρόνο της εκδόσεώς της. Ως εκ τούτου, οι εκτιμήσεις της Επιτροπής πρέπει να εξετασθούν μόνο σε συνάρτηση με τα στοιχεία που αυτή είχε στη διάθεσή της όταν προέβη σε αυτές (απόφαση Γαλλία κατά Επιτροπής, σκέψη 75 ανωτέρω, σκέψη 7).

145 Αφετέρου, και εν πάση περιπτώσει, το γεγονός ότι ιδιωτικός επιχειρηματικός φορέας κατέθεσε καταγγελία ενώπιον των ισπανικών αρχών δεν μπορεί να αποδείξει καθεαυτό ότι η προβλεπόμενη στο άρθρο 3, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του νόμου 8/2009 και στο άρθρο 43, παράγραφος 7, του νόμου 7/2010 απαγόρευση δεν είναι αποτελεσματική. Αντιθέτως, το γεγονός ότι ιδιωτικός επιχειρηματικός φορέας δύναται να ζητήσει από τις ισπανικές αρχές τον έλεγχο της τηρήσεως, από την RTVE, της ως άνω απαγορεύσεως μάλλον συνηγορεί υπέρ της αποτελεσματικότητας της απαγορεύσεως αυτής.

146 Ως εκ τούτου, τα παραδείγματα αποκτήσεως δικαιωμάτων από την RTVE που παρέθεσε η προσφεύγουσα προκειμένου να καταδειχθεί απαγορευμένη πρακτική πλειοδοσίας από μέρους της RTVE δεν μπορούν να κλονίσουν την αποτελεσματικότητα της προβλεπόμενης στο άρθρο 3, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του νόμου 8/2009 και στο άρθρο 43, παράγραφος 7, του νόμου 7/2010 απαγορεύσεως.

147 Συνεπώς, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως όσον αφορά τον κίνδυνο αντιανταγωνιστικής συμπεριφοράς από μέρους της RTVE στην αγορά της αποκτήσεως δικαιωμάτων μεταδόσεως αθλητικών διοργανώσεων και προβολής ταινιών.

148 Επομένως, το πρώτο σκέλος πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δευτέρου σκέλους, το οποίο αφορά επίδραση επί των συναλλαγών ή αλλοίωσή τους σε βαθμό ο οποίος αντίκειται στο συμφέρον της Ένωσης

149 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το καθεστώς χρηματοδοτήσεως της RTVE στρεβλώνει τον ανταγωνισμό επηρεάζοντας τις συναλλαγές σε βαθμό ο οποίος αντίκειται στο συμφέρον της Ένωσης.

150 Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει να γίνει διάκριση, αφενός, μεταξύ των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας που αφορούν τα αποτελέσματα των θεσπισθέντων ή τροποποιηθέντων με τον νόμο 8/2009 τριών φορολογικών μέτρων και, αφετέρου, των επιχειρημάτων που αφορούν τα στοιχεία ενισχύσεως τα οποία προβλέπονται από το καθεστώς χρηματοδοτήσεως της RTVE, όπως τροποποιήθηκε με τον ως άνω νόμο.

151 Τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας όσον αφορά τα αποτελέσματα των θεσπισθέντων ή τροποποιηθέντων με τον νόμο 8/2009 τριών φορολογικών μέτρων επί του ανταγωνισμού και τις εντός της Ένωσης συναλλαγές πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμα. Συναφώς, αρκεί να υπομνησθεί ότι τα εν λόγω φορολογικά μέτρα δεν αποτελούν αναπόσπαστο μέρος της ενισχύσεως και ότι, συνεπώς, η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη να λάβει υπόψη τα αποτελέσματά τους στο πλαίσιο της διαδικασίας που κατέληξε στην έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως, η οποία αφορά αποκλειστικώς το ζήτημα της συμβατότητας του καθεστώτος ενισχύσεως υπέρ της RTVE (βλ. σκέψη 111, ανωτέρω).

152 Όσον αφορά τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας που αφορούν τα αποτελέσματα των στοιχείων ενισχύσεως τα οποία προβλέφθηκαν με το καθεστώς χρηματοδοτήσεως της RTVE, όπως αυτό τροποποιήθηκε με τον νόμο 8/2009, υπενθυμίζεται, προκαταρκτικώς, ότι από το άρθρο 106,

παράγραφος 2, δεύτερη περίοδος, ΣΛΕΕ προκύπτει ότι η εκπλήρωση της αποστολής δημόσιας υπηρεσίας δεν πρέπει να επηρεάζει τις συναλλαγές σε βαθμό που αντίκειται στο συμφέρον της Ένωσης και ότι, από το πρωτόκολλο αριθ. 29 για το σύστημα δημόσιας ραδιοτηλεοράσεως στα κράτη μέλη, το οποίο συμπληρώνει τις Συνθήκες ΣΕΚ και ΛΕΕ, προκύπτει ότι η χρηματοδότηση δημόσιου οργανισμού ραδιοτηλεοράσεως δεν πρέπει να αλλοιώνει, σε βαθμό που αντίκειται στο κοινό συμφέρον, τις συνθήκες υπό τις οποίες τελούνται οι συναλλαγές ούτε τον ανταγωνισμό εντός της Ένωσης.

153 Από το άρθρο 106, παράγραφος 2, δεύτερη περίοδος, ΣΛΕΕ και από τις διατάξεις του πρωτοκόλλου αριθ. 29 για το σύστημα δημόσιας ραδιοτηλεοράσεως στα κράτη μέλη, το οποίο συμπληρώνει τις Συνθήκες ΣΕΚ και ΛΕΕ, προκύπτει ότι καθεστώς ενισχύσεως δεν μπορεί να κριθεί ως δικαιολογημένο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 106, παράγραφος 2, πρώτη περίοδος, ΣΛΕΕ, εάν επηρεάζει τις συναλλαγές και τον ανταγωνισμό σε βαθμό που αντίκειται στο συμφέρον της Ένωσης, και τούτο ακόμα κι αν δεν αμφισβητείται η αναγκαιότητα του καθεστώτος αυτού.

154 Όπως προκύπτει από το πρωτόκολλο αριθ. 29 για το σύστημα δημόσιας ραδιοτηλεοράσεως στα κράτη μέλη, το οποίο συμπληρώνει τις Συνθήκες ΕΚ και ΛΕΕ, κατά την εκτίμηση των προβλεπόμενων στο άρθρο 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ προϋποθέσεων, η υλοποίηση της αποστολής δημόσιας υπηρεσίας ραδιοτηλεοράσεως πρέπει να λαμβάνεται υπόψη, δεδομένου ότι αυτή έχει καθοριστεί από τα κράτη μέλη και συνδέεται ευθέως προς τις δημοκρατικές, κοινωνικές και πολιτιστικές ανάγκες κάθε κοινωνίας καθώς και την ανάγκη διασφαλίσεως της πολυφωνίας στα μέσα ενημερώσεως.

155 Επομένως, για να μπορεί να κριθεί ότι καθεστώς ενισχύσεως επιχειρηματικού φορέα επιφορτισμένου με αποστολή δημόσιας υπηρεσίας ραδιοτηλεοπτικών μεταδόσεων δεν πληροί την προβλεπόμενη στο άρθρο 106, παράγραφος 2, δεύτερη περίοδος, ΣΛΕΕ προϋπόθεση, θα πρέπει να αλλοιώνει τις συναλλαγές και τον ανταγωνισμό ουσιωδώς και σε βαθμό προδήλως δυσανάλογο σε σχέση με τους επιδιωκόμενους από τα κράτη μέλη σκοπούς.

156 Τα προβαλλόμενα από την προσφεύγουσα επιχειρήματα πρέπει να εξεταστούν υπό το πρίσμα των προηγούμενων σκέψεων.

157 Πρώτον, στο μέτρο που η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το καθεστώς χρηματοδοτήσεως της RTVE στρεβλώνει τον ανταγωνισμό διότι καθιστά δυνατόν γι' αυτήν να ανταγωνίζεται τους ιδιωτικούς επιχειρηματικούς φορείς όσον αφορά τη μετάδοση αθλητικών διοργανώσεων και την προβολή ταινιών γυρισμένων από μεγάλες διεθνείς εταιρίες κινηματογραφικής παραγωγής, αρκεί να υπομνησθεί ότι το άρθρο 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ δεν αντιτίθεται στον ευρύ προσδιορισμό της αποστολής της δημόσιας υπηρεσίας ραδιοτηλεοράσεως. Συνεπώς, αυτό το γεγονός δεν μπορεί, αυτό και μόνο, να αποδείξει ότι η προβλεπόμενη στο άρθρο 106, παράγραφος 2, δεύτερη περίοδος, ΣΛΕΕ προϋπόθεση δεν πληρούται.

158 Δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η δραστηριότητά της επηρεάζεται από το καθεστώς χρηματοδοτήσεως της RTVE, γεγονός το οποίο, κατ' αυτήν, οδηγεί σε υποβάθμιση της προσφοράς της και πλήττει τις συνδρομές της.

159 Ωστόσο, ακόμα κι αν υποτεθεί, αφενός, ότι οι ζημίες που επικαλείται η προσφεύγουσα αποδεικνύονται και, αφετέρου, ότι μπορούν να καταλογιστούν στην RTVE και όχι στη συμπεριφορά άλλων επιχειρηματικών φορέων οι οποίοι βρίσκονται σε ανταγωνισμό με την προσφεύγουσα στην ισπανική αγορά, δεν θα ήταν ικανές να αποδείξουν αλλοίωση του ανταγωνισμού και των συναλλαγών προδήλως δυσανάλογη προς τους επιδιωκόμενους από το Βασίλειο της Ισπανίας σκοπούς.

160 Συγκεκριμένα, για να συναχθεί η ύπαρξη τέτοιας αλλοιώσεως, θα έπρεπε να αποδειχθεί ότι αποκλείεται ή καθίσταται εξαιρετικά δυσχερής λόγω του καθεστώτος χρηματοδοτήσεως της RTVE, όπως αυτό τροποποιήθηκε με τον νόμο 8/2009, η δραστηριότητα ιδιωτικού επιχειρηματικού φορέα στην ισπανική αγορά.

161 Ωστόσο, συναφώς, διαπιστώνεται ότι ο νόμος 8/2009 προβλέπει περιορισμούς στη δραστηριότητα της RTVE οι οποίοι έχουν ως σκοπό να διασφαλίσουν ότι η δραστηριότητα των ιδιωτικών επιχειρηματικών φορέων δεν επηρεάζεται δυσανάλογα.

162 Συγκεκριμένα, καταρχάς, το άρθρο 3, παράγραφος 2, του νόμου 8/2009 προβλέπει ως ανώτατο όριο για τον προϋπολογισμό της RTVE τα 1 200 εκατομμύρια ευρώ. Κατά συνέπεια, ανεξαρτήτως της αποστολής δημόσιας υπηρεσίας και της οργανώσεώς της, η οικονομική διάσταση της RTVE πρέπει να παραμένει περιορισμένη. Όσον αφορά αυτόν τον περιορισμό, η Επιτροπή διαπίστωσε, στη σκέψη 71 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι το ποσό αυτό αντιστοιχούσε στον μέσο προϋπολογισμό που η RTVE διέθετε υπό το καθεστώς μικτής χρηματοδοτήσεως και ότι δεν υπήρχε κανείς λόγος να κριθεί ότι η κατάργηση των διαφημίσεων θα μπορούσε να οδηγήσει σε σημαντική μείωση του κόστους λειτουργίας της RTVE.

163 Εν συνεχεία, επισημαίνεται ότι το άρθρο 9, παράγραφος 1, στοιχείο i, του ως άνω νόμου προβλέπει ότι η RTVE πρέπει να περιορίσει στο 10 % του συνολικού ετήσιου προϋπολογισμού τις προμήθειες, αγορές και εξωτερικές υπηρεσίες, την απόκτηση δικαιωμάτων μεταδόσεως επίσημων αθλητικών διοργανώσεων γενικού ενδιαφέροντος και μεγάλου κοινωνικού ενδιαφέροντος, οι οποίες θα καθοριστούν στην προγραμματική σύμβαση, με εξαίρεση τους Ολυμπιακούς και Παραολυμπιακούς Αγώνες.

164 Εξάλλου, το άρθρο 9, παράγραφος 1, στοιχείο m, του νόμου αυτού προβλέπει ότι η RTVE δεν μπορεί να προβάλλει, κάθε χρόνο, στο σύνολο των καναλιών της, κατά τις ώρες υψηλής τηλεθεάσεως, περισσότερες από 52 ταινίες πρόσφατα προβληθείσες στους κινηματογράφους, γυρισμένες από τα μεγάλα διεθνή στούντιο κινηματογραφικής παραγωγής. Εν τοιαύτη περιπτώσει πρόκειται για ταινίες που έχουν ήδη προβληθεί στις κινηματογραφικές αίθουσες και των οποίων η παλαιότητα είναι από δύο έως τέσσερα έτη από την ημερομηνία εξόδου τους.

165 Εντούτοις, η προσφεύγουσα δεν εξέθεσε εν τίνι μέτρω, παρά τους περιορισμούς που προαναφέρθηκαν στις σκέψεις 162 έως 164, η δραστηριότητα ενός ιδιωτικού επιχειρηματικού φορέα στην ισπανική αγορά ραδιοτηλεοράσεως αποκλείεται ή καθίσταται εξαιρετικώς δυσχερής.

166 Επομένως, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως της Επιτροπής σχετικά με την προϋπόθεση του επηρεασμού του ανταγωνισμού ή των συναλλαγών κατά τρόπο αντιβαίνοντα στο συμφέρον της Ένωσης, όπως προβλέπεται στο άρθρο 106, παράγραφος 2, δεύτερη περίοδος, ΣΛΕΕ και στο πρωτόκολλο αριθ. 29 για το σύστημα δημόσιας ραδιοτηλεοράσεως στα κράτη μέλη, το οποίο συμπληρώνει τη ΣΕΚ και τη ΣΛΕΕ.

167 Ως εκ τούτου, το σκέλος που αφορά παράβαση του άρθρου 106, παράγραφος 2, δεύτερη περίοδος, ΣΛΕΕ πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο.

Επί των λοιπών αιτιάσεων της Telefónica de España και της Telefónica Móviles España στο πλαίσιο του δευτέρου λόγου ακυρώσεως

168 Η Telefónica de España και η Telefónica Móviles España υποστηρίζουν ότι, κατά παράβαση του άρθρου 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ και του άρθρου 296 ΣΛΕΕ, η Επιτροπή έδωσε την άδειά της για το καθεστώς χρηματοδοτήσεως της RTVE όπως αυτό τροποποιήθηκε με τον νόμο 8/2009, μολονότι τούτο συνεπαγόταν κίνδυνο υπεραντισταθμίσεως, χωρίς να παράσχει σχετική αιτιολογία. Παρά τις αμφιβολίες που εξέφρασαν οι εθνικές αρχές ως προς τον κίνδυνο υπεραντισταθμίσεως, η Επιτροπή διαπίστωσε απλώς, στη σκέψη 71 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η RTVE έπρεπε να συνεχίσει να προσελκύει μεγάλο αριθμό τηλεθεατών και ότι η κατάργηση των διαφημίσεων θα καθιστούσε αναγκαία τη χρηματοδότηση και τη μετάδοση επιπλέον παραγωγών. Μεταξύ άλλων, δεν επεξήγησε τους λόγους για τους οποίους το προβλεπόμενο στον προϋπολογισμό της RTVE ποσό φαινόταν «συνετό».

169 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι πρόκειται για νέους λόγους ακυρώσεως, οι οποίοι είναι ξένοι προς το αντικείμενο της προσφυγής και, συνεκδοχικώς, απαράδεκτοι. Κατά τα λοιπά, οι λόγοι αυτοί είναι, κατά την Επιτροπή, αβάσιμοι.

170 Όσον αφορά την αιτίαση της Επιτροπής περί απαραδέκτου, η οποία ερείδεται στο άρθρο 40, τέταρτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ο οποίος εφαρμόζεται στο Γενικό Δικαστήριο δυνάμει του άρθρου 53 του ως άνω Οργανισμού και του άρθρου 116, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, υπενθυμίζεται ότι ο δικαστής της Ένωσης έχει την ευχέρεια να εκτιμήσει, βάσει των περιστάσεων κάθε υποθέσεως, εάν λόγοι οικονομίας της δίκης δικαιολογούν την απόρριψη ενός λόγου ακυρώσεως επί της ουσίας, χωρίς να αποφανθεί επί του παραδεκτού του (απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 15ης Ιουνίου 2005, T-171/02, Regione autonoma della Sardegna κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-2123, σκέψη 155).

171 Υπό τις περιστάσεις της υποθέσεως, το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι, για λόγους οικονομίας της διαδικασίας, πρέπει να εξεταστεί εξαρχής το βάσιμο των αιτιάσεων που προέβαλαν η Telefónica de España και η Telefónica Móviles España στο πλαίσιο του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, χωρίς να αποφανθεί προηγουμένως επί του παραδεκτού τους, δεδομένου ότι οι αιτιάσεις αυτές είναι, εν πάση περιπτώσει και για τους λόγους που θα παρατεθούν αμέσως κατωτέρω, αβάσιμες.

172 Οι προβληθείσες από την Telefónica de España και την Telefónica Móviles España αιτιάσεις αφορούν τους λόγους που αναφέρονται στις αιτιολογικές σκέψεις 67 έως 73 της προσβαλλομένης αποφάσεως, στις οποίες η Επιτροπή εξέτασε εάν υφίστατο κίνδυνος υπεραντισταθμίσεως και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν υπήρχε καμία ένδειξη ότι η εκτιμώμενη ετήσια αντιστάθμιση για την ανατεθειμένη στην RTVE υποχρέωση παροχής δημόσιας υπηρεσίας θα υπερβεί το ευλόγως αναμενόμενο κόστος της υπηρεσίας αυτής ή, αργότερα, το καθαρό κόστος της παροχής δημόσιας υπηρεσίας. Στην αιτιολογική σκέψη 71, η Επιτροπή επισήμανε τα ακόλουθα:

«[Η] Ισπανία κατέδειξε ότι ο προγραμματιζόμενος προϋπολογισμός εξακολουθεί να συμβαδίζει με το προβλεπόμενο ετήσιο κόστος των προηγούμενων οικονομικών ετών και ότι δεν υπάρχει λόγος να υποθέσουμε ότι είτε σήμερα είτε στο μέλλον η κατάργηση της διαφήμισης μπορεί αφ' εαυτής να οδηγήσει σε σημαντική μείωση του κόστους. Η RTVE θα πρέπει να συνεχίσει να επιζητεί την υψηλή τηλεθέαση, ενώ η κατάργηση των διαφημίσεων θα καταστήσει αναγκαία τη χρηματοδότηση και μετάδοση επιπλέον παραγωγών. Σε σύγκριση με τα στοιχεία των προηγούμενων ετών (1 177 εκατ. ευρώ το 2007, 1 222 εκατ. ευρώ το 2008 και 1 146 εκατ. ευρώ το 2009) και λαμβανομένων υπόψη τόσο του πρόσθετου κόστους (104 εκατ. ευρώ) των παραγωγών που απαιτούνται για την κάλυψη του χρόνου μετάδοσης που αναλογούσε πριν στη διαφήμιση όσο και των εναπομενόντων εμπορικών εσόδων (σύμφωνα με τους υπολογισμούς, μόλις 25 εκατ. ευρώ), ένα ανώτατο όριο 1 200 εκατ. ευρώ για τις προβλεπόμενες δαπάνες του προϋπολογισμού φαίνεται συνετό και εύλογο ποσό για το ετήσιο προβλεπόμενο κόστος της αντιστάθμισης για παροχή δημόσιας υπηρεσίας. Επίσης, η αρχή της αντιστάθμισης του πραγματικού καθαρού κόστους ενός κρατικού ραδιοτηλεοπτικού οργανισμού περιλαμβάνει αναγκαστικά την προστασία του από τις διακυμάνσεις των εσόδων στην αγορά της διαφήμισης.»

173 Η Telefónica de España και η Telefónica Móviles España επικαλούνται, αφενός, παράβαση του άρθρου 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ και, αφετέρου, παραβίαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως.

– Επί της αιτιάσεως περί παραβάσεως του άρθρου 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ

174 Η Telefónica de España και η Telefónica Móviles España υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ εγκρίνοντας το οικονομικό καθεστώς της RTVE, χωρίς να έχει διασφαλίσει ότι αυτό δεν περιελάμβανε κίνδυνο υπεραντισταθμίσεως.

175 Πρώτον, η Telefónica de España και η Telefónica Móviles España υποστηρίζουν ότι, στην αιτιολογική σκέψη 71 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή δεν προέβη σε επαρκώς εμβριθή έλεγχο.

176 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, όπως προεκτέθηκε στη σκέψη 117, για να μπορεί κρατική ενίσχυση υπό την έννοια του άρθρου 107 ΣΛΕΕ να κριθεί συμβατή προς την εσωτερική αγορά δυνάμει του άρθρου 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, ο επιχειρηματικός φορέας στον οποίο έχει ανατεθεί η αποστολή παροχής υπηρεσίας γενικού οικονομικού συμφέροντος δεν πρέπει να λαμβάνει υπεραντιστάθμιση.

177 Στην προκειμένη περίπτωση, η Telefónica de España και η Telefónica Móviles España δεν αμφισβητούν τις διαπιστώσεις της Επιτροπής κατά τις οποίες στην RTVE έχει ανατεθεί αποστολή υπηρεσίας γενικού οικονομικού συμφέροντος με πράξη δημόσιας εξουσίας με την οποία ορίζονται σαφώς οι υποχρεώσεις της παροχής υπηρεσίας γενικού οικονομικού συμφέροντος.

178 Αντιθέτως, η Telefónica de España και η Telefónica Móviles España εκτιμούν ότι η αναφερόμενη στην αιτιολογική σκέψη 73 της προσβαλλομένης αποφάσεως διαπίστωση της Επιτροπής, κατά την οποία δεν υπάρχει καμία ένδειξη ότι η εκτιμώμενη ετήσια αντιστάθμιση για την ανατεθειμένη στην RTVE υποχρέωση παροχής δημόσιας υπηρεσίας θα υπερβεί το ευλόγως αναμενόμενο κόστος της υπηρεσίας αυτής ή, αργότερα, το καθαρό κόστος της παροχής δημόσιας υπηρεσίας, είναι πεπλανημένη, για τον λόγο ότι η Επιτροπή δεν εξέτασε επαρκώς τον κίνδυνο υπεραντισταθμίσεως.

179 Συναφώς, προκαταρκτικώς, διαπιστώνεται ότι η Telefónica de España και η Telefónica Móviles España αμφισβητούν μόνον έναν από τους προβλεπόμενους από το καθεστώς χρηματοδοτήσεως της RTVE ελεγκτικούς μηχανισμούς, μολονότι το καθεστώς αυτό προβλέπει σειρά ελεγκτικών μηχανισμών οι οποίοι έχουν ως σκοπό να διασφαλίσουν ότι στην RTVE παρέχονται μόνο τα μέσα που της είναι αναγκαία για την εκπλήρωση της αποστολής της.

180 Σε αυτό το πλαίσιο, καταρχάς, πρέπει να επισημανθεί ότι η οικονομική διάσταση της δραστηριότητας της RTVE καθορίζεται λαμβανομένων υπόψη των υποχρεώσεων παροχής δημόσιας υπηρεσίας που της έχουν ανατεθεί. Κατά συνέπεια, προκύπτει από το άρθρο 3, παράγραφος 2, του νόμου 8/2009, ότι η δραστηριότητα της RTVE καθορίζεται από αποστολή-πλαίσιο, η οποία εγκρίνεται από τη νομοθετική εξουσία και έχει εννεαετή διάρκεια (βλ. άρθρο 4, παράγραφος 1, του νόμου 17/2006), και από προγραμματικές συμβάσεις, που εξειδικεύουν την αποστολή-πλαίσιο, οι οποίες εγκρίνονται από την κυβέρνηση και έχουν τριετή διάρκεια (βλ. άρθρο 4, παράγραφος 2, του νόμου 17/2006). Οι πράξεις αυτές πρέπει να περιλαμβάνουν ενδείξεις σχετικά με την οικονομική διάσταση της δραστηριότητας της RTVE καθώς και σχετικά με τους περιορισμούς της ετήσιας αναπτύξεώς της, η δε ανωτέρω οικονομική διάσταση πρέπει να καθορίζεται λαμβανομένων υπόψη των ανατεθειμένων σε αυτή υποχρεώσεων παροχής δημόσιας υπηρεσίας.

181 Εν συνεχεία, πρέπει να υπομνησθεί ότι οι πηγές χρηματοδοτήσεως της RTVE έχουν σχεδιασθεί κατά τρόπο ώστε να αποκλείεται υπεραντιστάθμιση. Όπως προεκτέθηκε στις σκέψεις 6 έως 9, η RTVE χρηματοδοτείται μέσω διαφορετικών πηγών, οι οποίες απαριθμούνται στο άρθρο 2, παράγραφος 1, του νόμου 8/2009. Οι κύριες πηγές είναι, αφενός, τα έσοδα που προέρχονται από τα τρία θεσπισθέντα ή τροποποιηθέντα με τον νόμο 8/2009 φορολογικά μέτρα και, αφετέρου, η ετήσια αντιστάθμιση που προέρχεται από τον γενικό προϋπολογισμό του ισπανικού κράτους, η οποία αναφέρεται στο άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο a. Ο καθορισμός του ύψους της ετήσιας ενισχύσεως καθιστά, συνεπώς, δυνατή την προσαρμογή του εκτιμώμενου ποσού εσόδων που θα διαθέτει η RTVE για συγκεκριμένο οικονομικό έτος. Ωστόσο, όσον αφορά την ετήσια αντιστάθμιση, το άρθρο 33, παράγραφος 1, του νόμου 17/2006 προβλέπει ότι αυτή πρέπει να καθορίζεται κατά τρόπο ώστε το άθροισμα της αντισταθμίσεως αυτής και των λοιπών εσόδων της RTVE να μην είναι ανώτερο του κόστους των υποχρεώσεων παροχής δημόσιας υπηρεσίας που αυτή οφείλει να εκπληρώσει κατά το επίμαχο οικονομικό έτος.

182 Εξάλλου, το άρθρο 33, παράγραφος 2, του νόμου 17/2006, όπως τροποποιήθηκε με τον νόμο 8/2009, προβλέπει ότι εάν, στο τέλος του οικονομικού έτους, διαπιστώνεται ότι η αντιστάθμιση που έλαβε η RTVE υπερβαίνει τις καθαρές δαπάνες για την εκπλήρωση των υποχρεώσεων παροχής δημόσιας υπηρεσίας ραδιοτηλεοπτικών μεταδόσεων κατά τη διάρκεια του εν λόγω οικονομικού έτους, το πλεόνασμα το οποίο δεν θα καταβληθεί στο αποθεματικό ταμείο θα πρέπει να αφαιρεθεί από τα κονδύλια που διατίθενται από τον γενικό προϋπολογισμό του ισπανικού κράτους για το επόμενο οικονομικό έτος.

183 Τέλος, το οικονομικό καθεστώς της RTVE προβλέπει επίσης στοιχεία εκ των υστέρων ελέγχου. Όπως επισήμανε η Επιτροπή στην αιτιολογική σκέψη 72 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το καθεστώς χρηματοδοτήσεως της RTVE προβλέπει, πρώτον, μηχανισμούς ελέγχου του προϋπολογισμού συνιστάμενους σε εσωτερικό λογιστικό έλεγχο, επανεξέταση από τη γενική επιθεώρηση δημόσιας διοικήσεως του ισπανικού κράτους και σε εξωτερικό λογιστικό έλεγχο διενεργούμενο από εξειδικευμένη ιδιωτική επιχείρηση, δεύτερον, έλεγχο της εκπληρώσεως της αποστολής δημόσιας υπηρεσίας και των ετήσιων λογαριασμών της RTVE από το ισπανικό Κοινοβούλιο και την ισπανική αρχή ελέγχου της ραδιοτηλεοράσεως, και, τρίτον, έλεγχο του ισπανικού Ελεγκτικού Συνεδρίου.

184 Οι έλεγχοι, βεβαίως, που αναφέρονται στις παραγράφους 180 έως 183 ανωτέρω, έχουν αφηρημένο χαρακτήρα. Ωστόσο, πρέπει να υπομνησθεί ότι, με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή εξέτασε τη συμβατότητα ενός καθεστώτος ενισχύσεων. Ως εκ τούτου, θα μπορούσε να περιοριστεί στο να εξετάσει κατά πόσον υπάρχουν επαρκείς μηχανισμοί ελέγχου ώστε να διασφαλίζεται ότι το συνολικό ποσό της ενισχύσεως που λαμβάνει η RTVE για συγκεκριμένο οικονομικό έτος κατ' εφαρμογήν του καθεστώτος αυτού δεν υπερβαίνει το καθαρό κόστος εκπληρώσεως της αποστολής παροχής υπηρεσίας ραδιοτηλεοπτικών μεταδόσεων που της έχει ανατεθεί.

185 Διαπιστώνεται ότι η Telefónica de España και η Telefónica Móviles España δεν προβάλλουν επιχειρήματα που έχουν ειδικώς ως σκοπό να αμφισβητήσουν την αποτελεσματικότητα των ελεγκτικών μηχανισμών που αναφέρονται στις παραγράφους 180 έως 183 ανωτέρω. Στο μέτρο που υποστηρίζουν ότι, στην προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή δεν μπορούσε να αναφερθεί σε προηγούμενες αποφάσεις της σχετικά με τη χρηματοδότηση της RTVE, πρέπει να υπομνησθεί ότι η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να προβεί σε εξέταση της συμβατότητας των στοιχείων του υφιστάμενου συστήματος χρηματοδοτήσεως της RTVE, καθόσον αυτά εθίγησαν από τον νόμο 8/2009. Επομένως, στον βαθμό που η αποτελεσματικότητα των ελεγκτικών μηχανισμών οι οποίοι προβλέπονταν στο προϋφιστάμενο σύστημα χρηματοδοτήσεως της RTVE δεν κλονίστηκε από τις τροποποιήσεις που έγιναν με τον νόμο 8/2009, τίποτα δεν εμπόδιζε την Επιτροπή να παραπέμψει στην προηγούμενη ανάλυσή της των εν λόγω μηχανισμών.

186 Δεύτερον, όσον αφορά ειδικότερα τις αιτιάσεις της Telefónica de España και της Telefónica Móviles España σχετικά με τις εκτιμήσεις της Επιτροπής στην αιτιολογική σκέψη 71 της προσβαλλομένης αποφάσεως, είναι αναγκαίο να εξεταστεί η σημασία του ποσού των 1 200 εκατ. ευρώ που προβλέπεται στο άρθρο 3, παράγραφος 2, του νόμου 8/2009, πριν αναλυθεί το ζήτημα εάν ο ασκηθείς από την Επιτροπή έλεγχος ήταν ανεπαρκής.

187 Όσον αφορά τη σημασία του ποσού των 1 200 εκατ. ευρώ, θα πρέπει να σημειωθεί, καταρχάς, ότι η Επιτροπή δεν ενέκρινε καθεστώς χρηματοδοτήσεως κατά το οποίο, για συγκεκριμένο οικονομικό έτος, η RTVE διαθέτει τέτοιου ύψους προϋπολογισμό. Πράγματι, όπως προεκτέθηκε στις σκέψεις 180 έως 183, ο νόμος 8/2009 προβλέπει μηχανισμούς ώστε να διασφαλιστεί ότι η ενίσχυση υπέρ της RTVE αντιστοιχεί στο καθαρό κόστος εκπληρώσεως των υποχρεώσεών της δημόσιας υπηρεσίας. Ως εκ τούτου, το άρθρο 3, παράγραφος 2, του νόμου 8/2009 προβλέπει το απόλυτο όριο των 1 200 εκατ. ευρώ για τον προϋπολογισμό της RTVE, ήτοι ένα όριο του οποίου δεν μπορεί να γίνει υπέρβαση, ενώ βεβαίως ο προϋπολογισμός RTVE θα μπορούσε να είναι υψηλότερος, εάν το μόνο κριτήριο ήταν οι δαπάνες για την εκπλήρωση των υποχρεώσεών της παροχής δημόσιας υπηρεσίας. Κατ' εφαρμογήν

αυτού του ορίου, ο προϋπολογισμός της RTVE δεν μπορεί να υπερβαίνει το ανώτατο ποσό των 1 200 εκατ. ευρώ, αλλά μπορεί να είναι χαμηλότερος, όταν οι δαπάνες για την εκπλήρωση της αποστολής της δημόσιας υπηρεσίας για ένα συγκεκριμένο οικονομικό έτος είναι χαμηλότερες.

188 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι, καταρχάς, πρέπει να απορριφθεί η αιτίαση της Telefónica de España και της Telefónica Móviles España ότι οι δαπάνες της RTVE για την εκπλήρωση των υποχρεώσεων παροχής δημόσιας υπηρεσίας θα μπορούσαν ενδεχομένως να είναι χαμηλότερες του ποσού των 1 200 εκατ. ευρώ. Συγκεκριμένα, οι ελεγκτικοί μηχανισμοί που αναφέρονται στις παραγράφους 180 έως 183 ανωτέρω εξασφαλίζουν ότι, σε μια τέτοια περίπτωση, το ποσό της ενισχύσεως για ένα συγκεκριμένο έτος περιορίζεται στο καθαρό κόστος της εκπληρώσεως των υποχρεώσεων παροχής δημόσιας υπηρεσίας ραδιοτηλεοπτικών μεταδόσεων.

189 Εν συνεχεία, όσον αφορά τις αιτιάσεις της Telefónica de España και της Telefónica Móviles España σχετικά με την ανεπαρκή αυστηρότητα του ελέγχου της Επιτροπής σχετικά με το ανώτατο όριο των 1 200 εκατ. ευρώ, υπνεθυμίζεται ότι τα κράτη μέλη διαθέτουν ευρεία διακριτική ευχέρεια ως προς τον καθορισμό της αντισταθμίσεως για την εκτέλεση της δημόσιας υπηρεσίας ραδιοτηλεοπτικών μεταδόσεων και ότι, όσον αφορά τον έλεγχο της αναλογικότητας της αντισταθμίσεως για την υποχρέωση παροχής δημόσιας υπηρεσίας ραδιοτηλεοπτικών μεταδόσεων, ο έλεγχος της Επιτροπής είναι περιορισμένος και ο έλεγχος του Γενικού Δικαστηρίου επί αποφάσεως της Επιτροπής είναι ακόμη πιο περιορισμένος (βλ. σκέψεις 126 έως 128 ανωτέρω). Ο έλεγχος του Δικαστηρίου περιορίζεται συνεπώς στην εξέταση του εάν η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως.

190 Εντούτοις, στην προκειμένη περίπτωση, η Telefónica de España και η Telefónica Móviles España δεν προέβαλαν κανένα επιχείρημα ικανό να αποδείξει ότι οι εκτιμήσεις που εκτίθενται στην αιτιολογική σκέψη 71 της προσβαλλομένης αποφάσεως, κατά τις οποίες το ανώτατο όριο των 1 200 εκατ. ευρώ φαίνεται συνετό, αποτελούν προϊόν πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως.

191 Πρώτον, όπως επισήμανε η Επιτροπή στην αιτιολογική σκέψη 71 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το ποσό των 1 200 εκατ. ευρώ αντιστοιχούσε στον μέσο προϋπολογισμό που διέθετε η RTVE υπό το καθεστώς μικτής χρηματοδοτήσεως.

192 Δεύτερον, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 71 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή, αφενός, έλαβε υπόψη της την ύπαρξη πρόσθετων δαπανών ύψους 104 εκατ. ευρώ για την κάλυψη του χρόνου μεταδόσεως που πριν αναλογούσε στη διαφήμιση και δαπανών που προκύπτουν από την εκπλήρωση πρόσθετων υποχρεώσεων όσον αφορά το πρόγραμμα, οι οποίες επιβλήθηκαν στην RTVE με τον νόμο 8/2009 και, αφετέρου, έκρινε ότι δεν υπήρχε τίποτα που να υποδηλώνει ότι η κατάργηση των διαφημίσεων μπορεί να οδηγήσει σε σημαντική μείωση του πραγματικού κόστους λειτουργίας της RTVE.

193 Αντιθέτως προς όσα υποστηρίζουν η Telefónica España και η Telefónica Móviles España, οι συλλογισμοί αυτοί δεν είναι προδήλως πεπλανημένοι. Πράγματι, δεν είναι δεδομένο ότι οι δαπάνες της RTVE για την εκπλήρωση της αποστολής δημόσιας υπηρεσίας θα είναι σημαντικά χαμηλότερες από εκείνες στις οποίες είχε υποβληθεί βάσει του νόμου 17/2006. Βεβαίως, στην αιτιολογική σκέψη 59 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι η απόσυρση της RTVE από τη διαφημιστική αγορά θα μπορούσε να συμβάλει στην ενίσχυση της αποστολής δημόσιας υπηρεσίας, καθιστώντας το πρόγραμμα λιγότερο εξαρτώμενο από εμπορικά κριτήρια και από τις διακυμάνσεις των εσόδων στην αγορά της διαφημίσεως. Ωστόσο, αντιθέτως προς όσα προβάλλουν η Telefónica España και η Telefónica Móviles España, το γεγονός και μόνον ότι η RTVE έχει καταστεί φορέας μη υποκείμενος σε εμπορικές πιέσεις που συνδέονται με τη συμμετοχή στην αγορά της διαφημίσεως δεν οδηγεί στο συμπέρασμα ότι θα ήταν σε θέση να προσφέρει εναλλακτικό πρόγραμμα ώστε να λειτουργεί με ουσιωδώς χαμηλότερο κόστος. Πράγματι, το άρθρο 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ δεν αντιτίθεται στο να ορίζει το κράτος κατά τρόπο ευρύ την αποστολή της δημόσιας υπηρεσίας

ραδιοτηλεοπτικών μεταδόσεων, κάτι που επιτρέπει στον δημόσιο ραδιοτηλεοπτικό φορέα να παρέχει ισορροπημένο και ποικίλο πρόγραμμα, διατηρώντας παράλληλα ένα ορισμένο επίπεδο τηλεθέασης (απόφαση SIC κατά Επιτροπής, σκέψη 130 ανωτέρω, σκέψη 201).

194 Τρίτον, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζουν η Telefónica España και η Telefónica Móviles España, η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως παραλείποντας να εξετάσει λεπτομερέστερα εάν η μετάβαση σε ένα σχεδόν αποκλειστικώς δημόσιο σύστημα χρηματοδοτήσεως και η τροποποίηση των υποχρεώσεων δημόσιας υπηρεσίας θα μπορούσαν να έχουν αντίκτυπο στις δαπάνες της RTVE. Συγκεκριμένα, δεδομένου ότι το ποσό των 1 200 εκατ. ευρώ κατά το άρθρο 3, παράγραφος 2, του νόμου 8/2009 αποτελεί αποκλειστικώς το ανώτατο όριο για τον προϋπολογισμό της RTVE και ότι οι εκτεθέντες στις σκέψεις 180 έως 183 ανωτέρω μηχανισμοί διασφαλίζουν ότι το ποσό της ενισχύσεως για την RTVE δεν υπερβαίνει το καθαρό κόστος εκπληρώσεως των υποχρεώσεων παροχής δημόσιας υπηρεσίας, η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη να προβεί σε λεπτομερέστερη εξέταση.

195 Τέταρτον, καθόσον η Telefónica de España και η Telefónica Móviles España υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή θα έπρεπε να είχε απαντήσει στις παρατηρήσεις ορισμένων εθνικών αρχών, θα πρέπει να επισημανθεί ότι, στην αιτιολογική σκέψη 69 της προσβαλλομένης αποφάσεως, και η ίδια η Επιτροπή εξέθεσε τις αμφιβολίες της σχετικά με την αναλογικότητα του μέτρου, αλλά κατέληξε στο συμπέρασμα, κατόπιν της εξετάσεώς του, ότι δεν υφίστατο κίνδυνος υπεραντισταθμίσεως. Εν πάση περιπτώσει, το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν εξέτασε διεξοδικώς όλες τις κρίσιμες παρατηρήσεις των εθνικών διοικητικών αρχών σχετικά με ένα νομοσχέδιο δεν εξαρκεί για να αποδείξει πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως από μέρους της, ιδίως όταν πρόκειται για τομέα στον οποίο τα κράτη μέλη διαθέτουν ευρεία διακριτική ευχέρεια και ο έλεγχος της Επιτροπής είναι περιορισμένος.

196 Ως εκ τούτου, η Telefónica de España και η Telefónica Móviles España δεν απέδειξαν ότι η διαπίστωση της Επιτροπής στην αιτιολογική σκέψη 71 της προσβαλλομένης αποφάσεως, κατά την οποία το ανώτατο όριο των 1 200 εκατ. ευρώ μοιάζει συνετό, αποτελεί προϊόν πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως.

197 Κατόπιν των προηγούμενων σκέψεων, η αιτίαση σχετικά με έλλειψη επαρκώς διεξοδικού προληπτικού ελέγχου πρέπει να απορριφθεί.

– Επί της αιτιάσεως σχετικά με παραβίαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως

198 Η Telefónica de España και η Telefónica Móviles España υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή παραβίασε την υποχρέωση αιτιολογήσεως υπό την έννοια του άρθρου 296 ΣΛΕΕ. Κατ' αυτές, η Επιτροπή δεν αιτιολόγησε επαρκώς τη διαπίστωση κατά την οποία δεν υφίστατο κίνδυνος υπεραντισταθμίσεως.

199 Σε αυτό το πλαίσιο, υπενθυμίζεται ότι η επιβαλλόμενη από το άρθρο 296 ΣΛΕΕ αιτιολογία πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της οικείας πράξεως και να επιτρέπει να διαφανεί κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική του θεσμικού οργάνου που εξέδωσε την πράξη, ούτως ώστε οι ενδιαφερόμενοι να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη του μέτρου και το αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο να ασκεί τον έλεγχό του. Η απαίτηση περί αιτιολογήσεως πρέπει να εκτιμάται αναλόγως των περιστάσεων της συγκεκριμένης υποθέσεως, και ιδίως του περιεχομένου της πράξεως, της φύσεως της παρατιθέμενης αιτιολογίας και του συμφέροντος για παροχή εξηγήσεων που ενδέχεται να έχουν οι αποδέκτες της πράξεως ή άλλα πρόσωπα τα οποία η πράξη αφορά άμεσα και ατομικά. Η αιτιολογία δεν απαιτείται να διασαφηνίζει όλα τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία, καθόσον το ζήτημα αν η αιτιολογία μιας πράξεως ικανοποιεί τις απαιτήσεις του άρθρου 296 ΣΛΕΕ πρέπει να εκτιμάται όχι μόνο βάσει του περιεχομένου της αλλά και του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται καθώς και του συνόλου των κανόνων δικαίου που διέπουν το σχετικό θέμα (βλ. απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 1ης Ιουλίου 2009, T-81/07 έως T-83/07, KG Holding κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2009, σ. II-2411, σκέψεις 61 και 62 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

200 Στην προκειμένη περίπτωση, η αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως ήταν επαρκής.

201 Πράγματι, καταρχάς, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζουν η Telefónica España και η Telefónica Móviles España, η αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως επί της οποίας η Επιτροπή στήριξε το συμπέρασμά της ότι δεν υπήρχε κίνδυνος υπεραντισταθμίσεως δεν εκτίθεται μόνο στην αιτιολογική σκέψη 71 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Πράγματι, στις αιτιολογικές σκέψεις 67 έως 73 της εν λόγω αποφάσεως, η Επιτροπή αναφέρθηκε επίσης στους μηχανισμούς ελέγχου που προεκτέθηκαν στις σκέψεις 180 έως 183. Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει επίσης να υπομνησθεί ότι, στις αιτιολογικές σκέψεις 14, 16 και 17 της αποφάσεως αυτής, η Επιτροπή αναφέρθηκε επίσης στους μηχανισμούς αυτούς.

202 Εν συνεχεία, όσον αφορά την αιτίαση της Telefónica de España και της Telefónica Móviles España σχετικά με τον αφηρημένο χαρακτήρα ορισμένων από αυτές τις εκτιμήσεις, αρκεί να επισημανθεί ότι, όπως προκύπτει σαφώς από την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή περιορίστηκε στην έγκριση του συστήματος ενισχύσεως που καθιστά δυνατή τη χορήγηση στην RTVE ενισχύσεως ίσης προς το καθαρό κόστος της εκπλήρωσης των υποχρεώσεων δημόσιας υπηρεσίας, και δεν απεφάνθη επί της συμβατότητας ενισχύσεως ύψους 1 200 εκατ. ευρώ.

203 Επιπροσθέτως, καθόσον η Telefónica de España και η Telefónica Móviles España υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή όφειλε να είχε απαντήσει στις παρατηρήσεις ορισμένων εθνικών αρχών, διαπιστώνεται ότι η δεύτερη έχει αιτιολογήσει επαρκώς απόφαση εφόσον από αυτή προκύπτει κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική της, ώστε να είναι δυνατόν για τους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη του μέτρου και για το αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο να ασκεί τον έλεγχό του, αλλά ότι δεν είναι απαραίτητο η αιτιολογία να διασαφηνίζει όλα τα κρίσιμα πραγματικά και νομικά στοιχεία. Συνεπώς, κατόπιν της αναφοράς, στις αιτιολογικές σκέψεις 67 έως 76 της προσβαλλομένης αποφάσεως, των λόγων για τους οποίους το μέτρο κρίθηκε σύμφωνο προς την αρχή της αναλογικότητας, η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη να απαντήσει συγκεκριμένα σε όλες τις κρίσιμες παρατηρήσεις των εθνικών διοικητικών αρχών σχετικά με σχέδιο νόμου. Αυτό ισχύει κατά μείζονα λόγο σε έναν τομέα όπου τα κράτη μέλη διαθέτουν ευρεία διακριτική ευχέρεια και, συνεκδοχικώς, ο έλεγχος της Επιτροπής είναι περιορισμένος.

204 Ως εκ τούτου, πρέπει να απορριφθεί και η συγκεκριμένη αιτίαση.

205 Κατά συνέπεια, πρέπει να απορριφθούν και οι λοιπές αιτιάσεις της Telefónica de España και της Telefónica Móviles España στο πλαίσιο του δευτέρου λόγου ακυρώσεως.

206 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι ο λόγος σχετικά με παράβαση του άρθρου 106, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, καθώς και οι αιτιάσεις της Telefónica de España και της Telefónica Móviles España στο πλαίσιο του δευτέρου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθούν στο σύνολό τους.

Επί των λοιπών λόγων ακυρώσεως που προβάλλει η Telefónica de España και η Telefónica Móviles España

207 Η Telefónica de España και η Telefónica Móviles España προβάλλουν δύο πρόσθετους λόγους ακυρώσεως.

208 Πρώτον, η Telefónica de España και η Telefónica Móviles España υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή παραβίασε τα κατοχυρωμένα στο άρθρο 108, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ διαδικαστικά τους δικαιώματα, διαπιστώνοντας στην απόφασή της περί κινήσεως της επίσημης διαδικασίας ελέγχου ότι τα τρία θεσπισθέντα ή τροποποιηθέντα με τον νόμο 8/2009 φορολογικά μέτρα ήταν άρρηκτα συνδεδεμένα με το υφιστάμενο καθεστώς ενισχύσεως, μολονότι υπήρχαν αμφιβολίες ως προς αυτό.

209 Δεύτερον, η Telefónica de España και η Telefónica Móviles España υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 108 ΣΛΕΕ διαπιστώνοντας, στην αιτιολογική σκέψη 53 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι τα τρία θεσπισθέντα ή τροποποιηθέντα με τον νόμο 8/2009 φορολογικά μέτρα ήταν άρρηκτα συνδεδεμένα με το υφιστάμενο καθεστώς χρηματοδοτήσεως της RTVE.

210 Εντούτοις, η Επιτροπή εκτιμά ότι οι λόγοι αυτοί πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτοι και, εν πάση περιπτώσει, αβάσιμοι.

211 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 40, τέταρτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, το οποίο εφαρμόζεται στο Γενικό Δικαστήριο δυνάμει του άρθρου 53 του ίδιου Οργανισμού, η παρέμβαση δύναται να έχει ως μοναδικό αντικείμενο την υποστήριξη των αιτημάτων ενός εκ των διαδίκων. Κατά το άρθρο 116, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο παρεμβαίνων αποδέχεται τη δίκη στο στάδιο που βρίσκεται κατά τον χρόνο της παρεμβάσεώς του. Κατά τη νομολογία, με τις διατάξεις αυτές δεν απαγορεύεται μεν η προβολή από τον παρεμβαίνοντα επιχειρημάτων διαφορετικών από αυτά του υπέρ ου η παρέμβαση διαδίκου, υπό την προϋπόθεση όμως ότι τα επιχειρήματα αυτά δεν τροποποιούν το πλαίσιο της διαφοράς και ότι η παρέμβαση αποσκοπεί πάντοτε στην υποστήριξη των αιτημάτων του υπέρ ου η παρέμβαση διαδίκου (απόφαση του Δικαστηρίου της 23ης Φεβρουαρίου 1961, 30/59, De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg κατά Ανωτάτης Αρχής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 549).

212 Στην προκειμένη περίπτωση, η διαφορά όπως διαμορφώθηκε μεταξύ προσφεύγουσας και Επιτροπής έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως. Το πλαίσιο της διαφοράς αυτής οριοθετείται από τους τρεις λόγους ακυρώσεως που προέβαλε η προσφεύγουσα οι οποίοι αφορούν, πρώτον, πλάνη σχετικά με την έννοια της ενισχύσεως όσον αφορά την άρρηκτη σχέση των τριών θεσπισθέντων ή τροποποιηθέντων με τον νόμο 8/2009 φορολογικών μέτρων, δεύτερον, παράβαση των άρθρων 49 και 64 ΣΛΕΕ και, τρίτον, παράβαση του άρθρου 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ.

213 Αντιθέτως, ούτε η προσφυγή ούτε το υπόμνημα αντικρούσεως περιλαμβάνουν ανάλυση σχετικά με ενδεχόμενη παραβίαση των κατοχυρωμένων στο άρθρο 108, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ διαδικαστικών δικαιωμάτων ή της έννοιας της νέας ενισχύσεως κατά το άρθρο 108 ΣΛΕΕ και του άρθρου 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 659/1999 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 1999, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου [108 ΣΛΕΕ] (ΕΕ L 83, σ. 1). Οι υποτιθέμενες αυτές παραβάσεις προβλήθηκαν, το πρώτον, με το υπόμνημα παρεμβάσεως.

214 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι οι δύο πρόσθετοι λόγοι ακυρώσεως που προέβαλαν η Telefónica de España και η Telefónica Móviles España δεν συνάπτονται προς το αντικείμενο της διαφοράς όπως προσδιορίστηκε από τους κύριους διαδίκους και, συνεπώς, τροποποιούν το πλαίσιο της υπό κρίση διαφοράς. Συνεπώς, αυτοί οι λόγοι ακυρώσεως πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτοι.

215 Κανένα επιχείρημα της Telefónica de España και της Telefónica Móviles España δεν είναι ικανό να κλονίσει το συμπέρασμα αυτό.

216 Συγκεκριμένα, αφενός, στο μέτρο που οι παρεμβαίνουσες επικαλούνται τη σκέψη 36 της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 19ης Νοεμβρίου 1998, C-150/94, Ηνωμένο Βασίλειο κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1998, σ. I-7235), διαπιστώνεται ότι, στην απόφαση αυτή, το Δικαστήριο δέχθηκε ότι το επιχείρημα το οποίο είχε προβληθεί από την προσφεύγουσα και του οποίου το παραδεκτό αμφισβητείτο στην υπόθεση εκείνη αφορούσε λόγο προβληθέντα από τον κύριο διάδικο και είχε ως σκοπό να υποστηρίξει τα αιτήματα του τελευταίου. Όπως προεκτέθηκε στις σκέψεις 212 έως 214, δεν συμβαίνει το ίδιο στην προκειμένη περίπτωση.

217 Αφετέρου, η Telefónica de España και η Telefónica Móviles España επικαλούνται τη σκέψη 55 της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 8ης Ιουλίου 2010, C-334/08, Επιτροπή κατά Ιταλίας (Συλλογή 2010, σ. I-6869). Στην απόφαση αυτή, βεβαίως, το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι λόγος ακυρώσεως τον οποίο δεν είχε προβάλει ο κύριος διάδικος υποστηριζόμενος από την παρεμβαίνουσα, αλλά προβλήθηκε

μόνον από τη δεύτερη, είναι παραδεκτός. Ωστόσο, επρόκειτο για μέσο άμυνας του οποίου έγινε επίκληση στο πλαίσιο της διαδικασίας λόγω παραβάσεως δυνάμει του άρθρου 260 ΣΛΕΕ. Ωστόσο, στο πλαίσιο διαδικασίας λόγω παραβάσεως, το Δικαστήριο πρέπει να προβεί σε όλες τις αναγκαίες διαπιστώσεις προκειμένου να καταλήξει στην ύπαρξη παραβάσεως των υποχρεώσεων του οικείου κράτους μέλους. Κατά συνέπεια, μέσο άμυνας που αφορά πραγματικό ή νομικό στοιχείο που η Επιτροπή πρέπει υποχρεωτικώς να εξετάσει στο πλαίσιο της αναλύσεώς της δεν είναι ικανό να τροποποιήσει το πλαίσιο της προσφυγής. Αντιθέτως, στην προκειμένη περίπτωση, η Telefónica de España και η Telefónica Móviles España παρεμβαίνουν επί προσφυγής ακυρώσεως της οποίας το πλαίσιο έχει προσδιορισθεί προπαντός από τους λόγους ακυρώσεως που προέβαλε η προσφεύγουσα.

218 Κατά συνέπεια, πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτοι οι δύο πρόσθετοι λόγοι ακυρώσεως που προέβαλαν η Telefónica de España και η Telefónica Móviles España.

219 Κατόπιν όλων των προηγουμένων σκέψεων, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

220 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου, και κατά το άρθρο 87, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του ίδιου Κανονισμού, τα κράτη μέλη που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.

221 Όσον αφορά την υπόθεση της κύριας δίκης, η προσφεύγουσα ηττήθηκε ως προς το σύνολο των αιτημάτων της και η Επιτροπή καθώς και η RTVE ζήτησαν την καταδίκη της προσφεύγουσας στα δικαστικά έξοδα. Κατά συνέπεια, η τελευταία πρέπει να καταδικαστεί στα δικά της έξοδα, τα δικαστικά έξοδα της RTVE, καθώς και στα δικαστικά έξοδα της Επιτροπής, εκτός από τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η τελευταία για την παρέμβαση. Δεδομένου ότι η Telefónica de España και η Telefónica Móviles España ηττήθηκαν ως προς το σύνολο των αιτημάτων τους, πρέπει να καταδικαστούν στα δικά τους δικαστικά έξοδα και, από κοινού, στα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή λόγω της παρεμβάσεώς τους, σύμφωνα με τα αιτήματα της τελευταίας. Το Βασίλειο της Ισπανίας φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

222 Όσον αφορά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, η προσφεύγουσα ηττήθηκε ως προς το σύνολο των αιτημάτων της. Συνεπώς, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδά της καθώς και στα δικαστικά έξοδα της Επιτροπής, σύμφωνα με τα αιτήματα αυτής. Το Βασίλειο της Ισπανίας φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Η DTS Distribuidora de Televisión Digital, SA, φέρει τα δικαστικά έξοδά της, συμπεριλαμβανομένων των σχετικών με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, τα δικαστικά έξοδα της Corporación de Radio y Televisión Española, SA (RTVE), συμπεριλαμβανομένων των σχετικών με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, καθώς και τα δικαστικά έξοδα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, συμπεριλαμβανομένων των σχετικών με τη διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων, εκτός από τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η τελευταία λόγω της παρεμβάσεως της Telefónica de España, SA, και της Telefónica Móviles España, SA.

3) Η Telefónica de España και η Telefónica Móviles España φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους και, από κοινού, τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή λόγω της παρεμβάσεώς τους.

4) Το Βασίλειο της Ισπανίας φέρει τα δικαστικά έξοδά του, συμπεριλαμβανομένων των σχετικών με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων.

Czúcz Labucka Γρατσίας

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 11 Ιουλίου 2014.

(υπογραφές)

Περιεχόμενα

Ιστορικό της διαφοράς και προσβαλλόμενη απόφαση 2

Διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου 4

Σκεπτικό 6

1. Επί του παραδεκτού της προσφυγής 6

2. Επί της ουσίας 6

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, που αφορά παράβαση της έννοιας της ενισχύσεως υπό την έννοια του άρθρου 107 ΣΛΕΕ, όσον αφορά τη δυνατότητα διαχωρισμού των τριών θεσπισθέντων ή τροποποιηθέντων με τον νόμο 8/2009 φορολογικών μέτρων 7

Επί του πρώτου σκέλους, το οποίο αφορά τη μη λήψη υπόψη επαρκώς του συνδέσμου μεταξύ των τριών φορολογικών μέτρων και των στοιχείων ενισχύσεως 8

– Επί των προϋποθέσεων οι οποίες πρέπει να πληρούνται προκειμένου ο τρόπος χρηματοδοτήσεως μιας ενισχύσεως να μπορεί να κριθεί ως αναπόσπαστο μέρος της 9

– Επί της εφαρμογής των προϋποθέσεων αυτών 11

Επί του δευτέρου σκέλους, που αφορά τη σχέση μεταξύ των φορολογικών μέτρων και του ανταγωνιστικού πλεονεκτήματος της RTVE 14

Επί του τρίτου σκέλους, το οποίο αφορά αντιφατική κρίση της Επιτροπής 16

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά παράβαση των άρθρων 49 και 63 ΣΛΕΕ 17

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά παράβαση του άρθρου 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ 17

Επί του πρώτου σκέλους, το οποίο αφορά τον κίνδυνο συμπεριφοράς της RTVE θίγουσας τον ανταγωνισμό 19

Επί του δευτέρου σκέλους, το οποίο αφορά επίδραση επί των συναλλαγών ή αλλοίωσή τους σε βαθμό ο οποίος αντίκειται στο συμφέρον της Ένωσης 22

Επί των λοιπών αιτιάσεων της Telefσnica de Espaρa και της Telefσnica Mσviles Espaρa στο πλαίσιο του δευτέρου λόγου ακυρώσεως 24

– Επί της αιτιάσεως περί παραβάσεως του άρθρου 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ 25

– Επί της αιτιάσεως σχετικά με παραβίαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως 29

Επί των λοιπών λόγων ακυρώσεως που προβάλλει η Telefσnica de Espaρa και η Telefσnica Mσviles Espaρa 30

Επί των δικαστικών εξόδων 32